

#EVDEKALTÜRKİYE

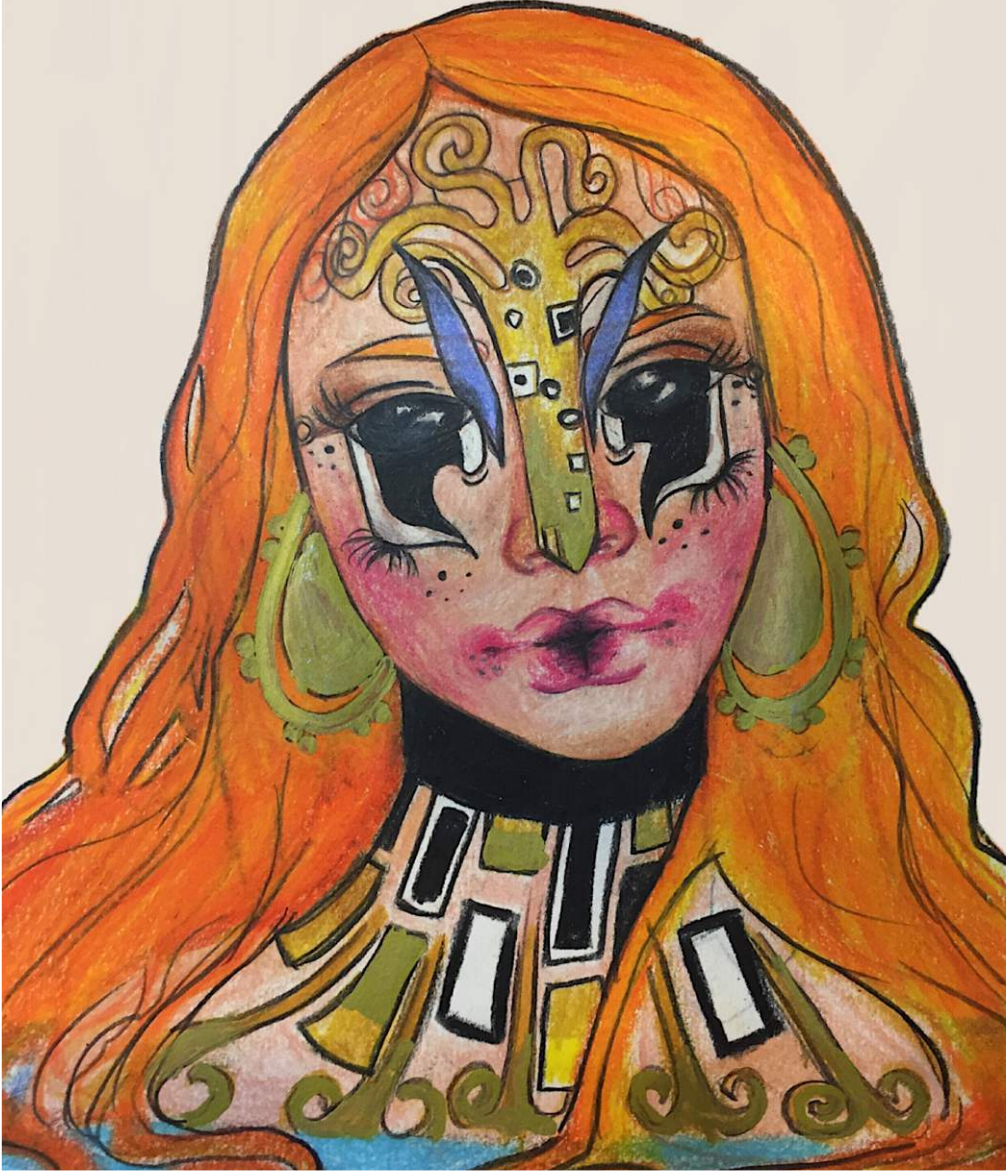

YENİ

TEDEBİYAT

TED'Lİ FARKLI OKUR YAZAR

▲ Kapak Tasarımı
Ece Doğruya

TEDebiyat | Mart 2020 | Sayı: 5 | www.tedizmir.k12.tr/yayinlarimiz/

“Şuna inanmak lazımdır ki, dünya üzerinde gördüğümüz her şey kadının eseridir.”

H. Atatürk

YENİ
TEdebiyat
aylık çıkan okul dergisi

Mart 2020

Sayı: 5

TED İzmir Koleji adına lise öğrencilerimiz tarafından hazırlanmıştır.

Editör	Gülben KOCABIÇAK
Emeği Geçen Öğretmenlerimiz	Berna KURTULUŞ Çiğdem KARATAŞ Onur ALTUN SARAY Bircan GİŞİ Özge ÖZTÜRK
Kapak Tasarım	Ece DOĞRUYA
Söyleşi	Kıvanç MADİOĞLU
Deneme	Lara AKA
Proje Sunu	Alin KARAKURT Ege PEKDAŞTAN
Proje Sunu	Yağmur Buse CEM Yıldırım Efe ERSİN Emir Ata KÜÇÜK Can HACALOĞLU
Öğrencimizi Tanıyalım	Arda GÖZEN
Eleştiri	Doruk ÜSTÜNDAĞ Serena ARUH Kayra PAMPAR
Müzik Köşesi	Efe BALLAR
Deneme	Esila BURÇ
Öykü	Berna KURTULUŞ
Öykü	Orhan ÇOLAK
Öykü	Rıza Toprak KAHYA
Öykü	Kardelen ÖZKAN
Öykü	Efe KOCACENK
Dosya: 8 Mart	Selin ÇAĞLAR Serena KEÇELİ Yasemin ERAKKAYA Ece Nur ÖZEN Ahmet Eren AÇIKGÖZ
Şiir	Berna KURTULUŞ
Şiir	Duru Mutlu KARAMEŞE
Şiir	Doruk ÜSTÜNDAĞ
Şiir	Yıldırım Efe ERSİN
Şiir	*A.S.
Şiir	*ANKA
Şiir	Ekin YALÇIN
Aforizma	İpek ATAY
Baskı	Özlem ÇETİN

 ADRES

M. Fevzi Çakmak, 4088. Sk. No:2, 35430 Urla/İzmir
444 6 833 <https://www.tedizmir.k12.tr/>

 İLETİŞİM

tedebiyat@tedizmir.k12.tr

- 1-3** SÖYLEŞİ- SEKİZ KADIN
Kıvanç MADİOĞLU
- 4** DENEME- ÖZGÜRLÜK
Lara AKA
- 5-6** TÜBİTAK LİSE ÖĞRENCİLERİ ARAŞTIRMA PROJELERİ
Alin KARAKURT- Ege PEKDAŞTAN
- 7-8** TBMUN '20
Yağmur Buse CEM-Yıldırım Efe ERSİN- Emir Ata KÜÇÜK-
Can HACALOĞLU
- 9-10** ÖĞRENCİMİZİ TANIYALIM
Arda GÖZEN
- 11-12** ELEŞTİRİ- ÜÇ KADIN OYUNUNUN ARDINDAN...
Doruk ÜSTÜNDAĞ
- 13-14** ELEŞTİRİ- HAYVAN ÇİFTLİĞİ
Serena ARUH
- 15-16** MÜZİK KÖŞESİ- BOB MARLEY
Efe BALLAR
- 17** DENEME- HAYALLERİN SERABI
Esila BURÇ
- 18-20** ÖYKÜ- GÖLGE ÖLÜLER
Berna KURTULUŞ
- 21-22** ÖYKÜ- LAVINIA
Othan ÇOLAK
- 23-24** MASAL UYARLAMASI- İMAMBAYILDI
Rıza Toprak KAHYA
- 25-26** MASAL UYARLAMASI- ŞEHNAZ'IN MASALI
Kardelen ÖZKAN
- 27-28** ÖYKÜ- SOYUT GÜZELLİK
Efe KOCACENK
- 29-33** DOSYA: 8 MART- DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ
Selin ÇAĞLAR- Serena KEÇELİ- Yasemin ERAKKAYA- Ece Nur ÖZEN-
Ahmet Eren AÇIKGÖZ
- 34-42** 21 MART DÜNYA ŞİİR GÜNÜ: ŞİİR
Berna KURTULUŞ- Duru Mutlu KARAMEŞE-Doruk ÜSTÜNDAĞ- Yıldırım
Efe ERSİN- A.S.- ANKA- Ekin YALÇIN- ipek ATAY
- 43** ELEŞTİRİ- FATE STAY NIGHT
Kayra PAMPAR
- 44** ÖDÜLLÜ SUDOKU

TEDEBİYAT

İÇİNDEKİLER

SEKİZ KADIN

OKULUMUZDAN

Kıvanç Madioğlu: İlk sorum kulübün öğretmenlerine. Bize tiyatro kulübünden biraz bahseder misiniz?

Hatice Özteke: Okulun kuruluşundan bu yana okulda bulunan biri olarak tiyatro kulübü, hayata hep geçirmek istediğimiz ama geçen seneye kadar fırsat bulamadığımız bir fikirdi. Geçen seneye kadar tiyatro, ders içerisinde yaptığımız etkinliklerle sınırlı kalıyordu. Geçen sene ilk kez Çiğdem Hocamızın okulumuza katılmasıyla beraber kulüp hayat buldu. Geçen yıl, kulüp için öğrencilerden pek fazla talep görmemiştik. Fakat geçen sene çıkardığımız oyunun ardından bu sene talep epey arttı. Öyle ki kulübe katılımcı alırken seçim yapmak zorunda kaldık.

Çiğdem Karataş: Bu sene, Hatice Hoca'nın dediği gibi tiyatro kulübüne gelen öğrenci sayısının fazla olması nedeni ile tek bir oyun çıkarmayacağımızı anladık. Dolayısıyla katılmak isteyen hemen hemen tüm öğrenciler kendilerini bu süre içerisinde sahnede görmek istedikleri için, biz de iki oyun çıkarmaya karar verdik. E tabi bu durum hem bizim için hem de öğrencilerimiz için durumu biraz daha zorlaştırdı. İki farklı oyunu aynı anda çıkarmak her ne kadar daha zor olsa da biz bunu göze aldık. Oyunlarımızdan biri 27 Mart Dünya Tiyatrolar Haftası'nda oynanacak. Oyunumuzun adı "Sekiz Kadın". Sekiz kız öğrencimiz ile çıkaracağımız bir oyun. Uzun süredir çalışıyorlar. Bir yandan da mayıs ayında çıkarmayı planladığımız bir oyun var. Tarz olarak çok farklı oyunlar. Birinde sadece kız öğrenciler var diğerinde ise daha karma bir grubumuz var. Diğer oyunumuzun kadrosu daha geniş.

TİYATROYA DAİR HER ŞEY

Kıvanç Madioğlu: *Geri kalan sorularım "Sekiz Kadın" oyununun oyuncularına. İlk olarak neden tiyatro? Sahnede olmak nasıl bir duygu? Sizi tiyatroya iten ne oldu?*

Ceyla Eryöner: Öncelikle sahnede olmak çok özel, çok büyümlü bir duygu ve gerçekten herkese nasip olmayan bir şey. Sahneye çıktığın an, gün içinde kafamda uçuşan bir yığın fikir, dert; her şey bir anda siliniyor. O an sadece o role girip seyircinin önünde rolümü oynamak istiyorum. Seyircinin gözünün bende olması güzel bir his. Orada seyirciyi tatmin edecek kişi sensin ve bu beni mutlu ediyor. Bir de en son o alkış... Müzik, jest, mimik her şeyi içinde bulandıran bir şey tiyatro. Ben ileriki yaşlarda da tiyatro ile devam edeceğim, o kesin.

Eda Helin Yurdakul: Küçüklüğümde beri insanların rollerini yapmak hoşuma giderdi. Bu okula ilk geldiğim zaman bir tiyatro kulübü olduğunu bilmiyordum. Sonradan katılmak istemişim; ama, onlar çoktan oyun için hazırlıklara başlamışlardı. Bu yüzden katılamamışım. Bu yıl katılmak benim için çok farklı bir deneyim oldu. İlk kez ciddi bir oyunun içerisinde yer alıyorum. İlk kez bütün sürece tanık oluyorum. Ezber yapmak, arkadaşlarımla jest ve mimiklerine bakmak, ses tonunu ayarlamak, prova almak benim için farklı deneyimler oldu.

Deniz Sofia Ulutaş: Sahnenin verdiği duygu benim için apayrı; benim hayatım sahnede geçti. Küçüklüğümde beri kendi hayatımı sahnede buldum. Benim için sahne tozunu tatmanın tanımı yok. Bir de bu sene kulübe katılmamın bir nedeni de, seneye 12. sınıf olacağım için kulübe katılamayacak oluşum. Kulüp çalışmamın sonuncusunun sahnede olmasını istedim. Bu sene sahneye son kez tiyatro ile çıkmak benim için çok onur verici olacak. Çok güzel bir his.

Defne Pelen: Ben de Ceyla gibi ileride tiyatroya devam etmeyi düşünüyorum. Bir meslek olarak görüyorum. Sahneye çıkınca tabii ki bir heyecan oluyor; ama, sahnedeki kadro yabancı değil. Alışkın olduğumuz insanlarla birlikte olunca sahnedeki telaş bir heyecana, mutluluğa dönüşüyor. Provalar çok güzel geçiyor. Çok eğleniyoruz.

Doğa Balak: Neden tiyatro sorusunun yarattığı o hissin yanında, ben çıkarcamız oyun için heyecanlıyım. Hata yapacağım diye korkuyorum. İlk kez bir tiyatro oyununun içerisindeyim. Açıkçası seyirci karşısında olmaktan biraz korkuyorum. Orada olmak istiyorum ama aynı zamanda istemiyorum. Yarılanmaktan korkuyorum. Hâlâ oyunun çıkabilmiş olmasına şaşıyorum.

Kıvanç Madioğlu: *Çok fazla detayına inmeden oyununuz hakkında bize biraz bilgi verebilir misiniz?*

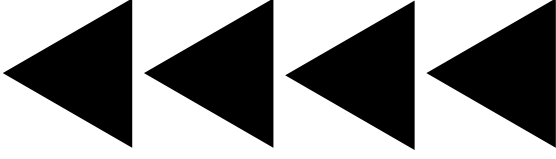
Eda Helin Yurdakul: Oyunumuz geçen senekine göre çok farklı. Bu sefer komedi yerine oyunumuz daha çok korku ve gerilim içeriyor.

Ceyla Eryöner: Türk izleyicisinin alışmış olduğu komedi yerine tiyatrodaki bir korku oyunu çıkarmak bizim için de daha zor oluyor tabii ama, diğer sanatlar gibi tiyatro da sadece komedi ile yapılan bir şey değil.

Kıvanç Madioğlu: *Oyun sizin için tek kelime ile ne ifade etmektedir?*

İpek Atay: İntikam
Deniz Sofia Ulutaş: Sürükleyici
Meryem Azra Adıgüzel ve Defne Önal: Gerilim
Defne Pelen ve Eda Helin Yurdakul: Sürprizli
Ceyla Eryöner: Enerjik

SEKİZ KADIN/SEKİZ KARAKTER

Kıvanç Madioğlu: Oynadığınız karakteri kendinize yakın hissediyor musunuz?

Eda İnelin Yurdakul

Oyun senaryosunu elimize aldığımızda benim gözüm direkt Susan'a kaymıştı. Öğretmenlerim ise, onun küçük bir çocuk rolü olduğunu söylemişler ve bana biraz daha olgun bir rol vermeyi teklif etmişlerdi. Ben de sorun olmayacağını söylemiştim. Önemli olanın tiyatrodaki olmak olduğunu düşünmüştüm. Ama ilerleyen zamanlarda yine Susan'a döndüm.

Defne Önaldı

Ben Augustin'i oynuyorum. Biraz iç huzuru olmayan bir insan. Her şeyden şikâyetçi. Ben öyle biri olduğumu düşünmüyorum; ama, bu karakteri canlandırmayı seviyorum.

Rolümle gerçek hayatta hiç uyuşmuyorum. Rolümün karakteri ile benim gerçek hayattaki karakterim çok farklı. Rolüm tamamen soğukkanlı, her zaman intikam almak isteyen, paragöz. Ben ise arkadaş canlısı, her zaman gülümseyen ve rolümün yaptığı şeyleri yapmayan bir mizaca sahibim. Yani öyle birisi değilim ama yine de rolümün hakkını vermeye çalışıyorum.

Doğa Balak

Ceyla Eryöner

Benim karakterim Gaby adında bir kadın. Evin otoritesi, korkulan biri; yani evin "reis hanımı". Mal, mülk onda bitiyor. Ben rolün kendi karakterimle uyuştüğünü düşünmüyorum; ama, kendimi hep bu tarz rollerle sahnede buluyorum.

Defne Pelen

Her şeyden şikâyet eden bir büyükanneyi canlandırıyorum. Bu rolün kendi karakterimle uyumlu olduğunu düşünüyorum. Ve rolümü çok seviyorum.

Deniz Sofia Ulutaş

Tam olarak bilmiyorum ama karakterim çok çekici bir karakter. Bu rolü oynarken bazen çok zorlansam da çok sevdiğim için herhalde zorlukların üstesinden gelebiliyorum. Hislerini ve düşüncelerini hemen söylemesi benim karakterimle uyuşmuyor. Örneğin "Ben, Pier'e hayranım" diye dümdüz söylüyor karakterim. Bu benim gerçek hayatta yapamayacağım bir şey.

Ben Chanel'i oynuyorum. Kendi karakterime benzetiyorum; içi dışı bir, sıcakkanlı, cana yakın, yalan söyleyemiyor.

Merjem Azra Adıgüzel

Açıkçası ben kendimin karakterimle uyduğunu düşünüyorum. Yasak olan şeyin daha çekici gelmesi ve yapmak... Bana gerçek hayatta da bir şeyin yasak olduğunun söylenmesi onu yapmam için bir sebepmiş gibi geliyor ya da birilerini dürtükleyip ortalığı karıştırmayı seviyorum.

İpek Atay

Bize zaman ayırdığınız, sorularımıza içtenlikle yanıt verdiğiniz için sizlere teşekkür ediyoruz. Sizleri sahnede izlemeyi sabırsızlıkla bekliyoruz. İyi çalışmalar dileriz.

ÖZGÜRLÜK

Hayatta bitmeyen koşturma, bitmeyen planlar vardır. Yaptıklarımız bizi şimdiye getirir, yaşatır ve büyütür. Ama bezen de küçültür ya da yıkar. Bazen oturur düşünürüz neden bizi yıkar, bitirir ya da küçültür? Yaşatanların vicdanları yok muydu, onlar insan değil miydi, kalpleri yok muydu diye düşünürüz. Empati hariç her şeyleri vardı aslında; sanki, empati kuracak birileri yokmuş gibi. O kadar zor değildi olması ama onların düşündükleri sadece ta kendileriydi. Artık ne masumuz ne de özgür ruhumuz. Hadi bırak artık gelsin özgürlüğümüz.

Lara AKA- 10/B

TÜBİTAK LİSE ÖĞRENCİLERİ ARAŞTIRMA PROJELERİ

SERGİLENMEYE DEĞER ÜÇ PROJEDEN BİRİ

ALİN KARAKURT- EGE PEKTAŞDAN

TÜBİTAK'ın (Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu) yapmış olduğu 51. Lise Öğrencileri Araştırma Projeleri Yarışması'nda yaptığımız "Depreme Yüksek Dayanım Gösteren Tuğla Eldesinde Ayçiçeği (Helianthus Annuus) ve Pamuk (Gossypium Hirsutum) Saplarının Etkilerinin Araştırılması" adlı çalışma Ege Bölgesi sergisine katılmaya hak kazandı.

Projemizin amaçlarımızdan biri, daha yüksek dayanıma sahip bir tuğla yapısı elde etmek. Bilindiği üzere ülkemizde yakın zamanda birçok deprem meydana geldi ve çok fazla kaybımız oldu. Biz de bu tarz doğal afetlerin önüne geçmek için bu çalışmayı geliştirdik.

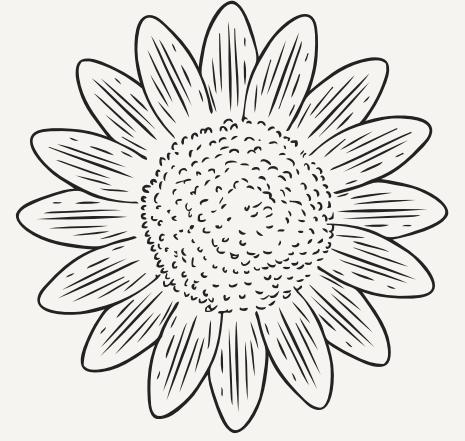
İkinci amacımız ise, bina gibi yapılarda ısı izolasyonunu sağlamaktır. Isı bina içerisinde tutularak enerji israfı önlenir. Son olarak organik tarımsal atıklar olan pamuk ve ayçiçeği saplarının geri dönüştürülmesi önemli amaçlarımızdandır. Pamuk ve ayçiçeği sapları köylerde ısıl işlemlerden geçerek ısınma amaçlı yakılmaktadır ve bu da atmosfere karbondioksit salınımını artırmaktadır. Ayrıca "anız" olarak yakılmaktadır. Bu nedenle toprak verimsizleşmektedir. Biz de projemizde bu etkenleri önlemek amacıyla bu tarz organik yapılı atıkları kullanmayı amaçladık.

TÜBİTAK 1963 yılında, Cemal Gürsel hükümeti döneminde kurulan Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu'dur. Türkiye'nin bilim ve teknoloji alanında gelişmesi, hükümete danışmanlık yapması için kurulmuştur. Bilimsel ve teknolojik araştırmaları yapmakla görevlendirilmiştir. Bilimi yönlendiren ve bilimi denetleyen kurum olarak faaliyetlerine devam etmiştir. Günümüzde birçok çalışmaya imza atarak araştırmaları ile bilime yön veren kurum haline gelmiştir.

"BÖYLECE, DOĞAL AFETLERE KARŞI DA BİR ÇÖZÜM GELİŞTİRMİŞ OLDUK."

Elde ettiğimiz organik atık bazlı pamuk ve ayçiçeği saplı tuğlaya çeşitli testler uyguladık. Bu testlerden ilki dayanım testi oldu. Dayanım testi, bir maddenin veya malzemenin çeşitli basınçlar altında ne kadar dayanabileceğini ölçmeye yarayan bir testtir. Biz de elde ettiğimiz verilerle normal daha dayanımlı bir malzeme elde ettik; böylece, doğal afetlere karşı da bir çözüm geliştirmiş olduk. İkinci olarak, termal ısı iletkenlik katsayısı deneyi yaptık. Termal ısı iletkenlik deneyi ile ilgili deneylere tabi tutulmasıdır. Bu deneyde termal ısı iletkenlik katsayısı düşük çıkan pamuk ve ayçiçeği sapı katkılı organik betonun katsayısı elde edilen verilere bakılacak olursa daha düşük çıktı. Bundan dolayı organik beton normal betona kıyasla daha fazla ısı izolasyonu sağladı. Projeyi yaparken beş aylık çok eğlenceli ve öğretici, çok güzel bir süreç geçirdik. Gerek İYTE'de yaptığımız çalışmalar gerekse projenin yapım aşamasındaki araştırma süreci bizim için çok keyifli geçti. Daha önceden de yakın olan arkadaşlığımız gerek projeyi yaparken gerek makaleyi yazarken bizim bir takım halinde çalışmamızı çok daha fazla kolaylaştırdı.

"Bir romanın bir cümlesinden esinlenerek başladığımız projede fark yaratan öğrenciler oldu Alin ve Ege. Gerek bilgisayar başında çalışmalarıyla gerek İYTE laboratuvarında saatlerce çalışmalarıyla başarıyı hak ettiler. Bazen yorulduk, bazen sıkıldık; çoğu zaman çok eğlendik ve günün sonunda hepimiz çok büyük gurur ve mutluluk yaşadık. Alin ve Ege başarabileceğimizi gösterdi hepimize. Yeter ki isteyelim. Başarının ilk anahtarı adım atmak. O adımı atmaktan korkmayın gençler. Yolunuz mutlaka açık olacaktır."

Dr. Bircan Gişi-
Fizik Öğretmeni

Özverili çalışmaları ve elde ettikleri başarıyla bizleri gururlandıran öğrencilerimiz Alin Karakurt ve Ege Pektaşdan ile öğretmenimiz Bircan Gişi'yi tebrik ederiz.

TBMUN '20

GÜNCESESİ

MUN (Model United Nations) Nedir?

Yağmur Buse CEM- 10/A

MUN, Türkçe karşılığıyla Model Birleşmiş Milletler, eğitim ve bazı diğer kurumların öğrenci delegeler yardımıyla belli ülkeleri ve Birleşmiş Milletler kurumlarını komite adı verilen birleşmelerde temsil ettikleri eğitsel amaçlı bir simülasyondur. Genelde konferans, panel, çalıştay veya forum usulüyle yürütülen toplantıları içerir.

Model Birleşmiş Milletler'de farklı kısımlarda yer alan bir sürü kişi bulunur. "Chair" adını verdiğimiz öğrenciler komiteleri yönetirken delegeler temsil ettikleri ülke veya kurumu temsil ederler. Bunun dışında "admin" adını verdiğimiz öğrenciler de komitelerin ve genel işleyişin gerektirdiği bazı ihtiyaçları karşılamakla görevlidir. MUN komitelerden oluşur. MUN için belirlenmiş 26 civarında komite bulunur. Her komitenin ilgilendiği bir sorun bulunur, bu sorun komite başkanları ve organizasyonun akademik takımı tarafından belirlenir ve MUN başlamadan önce delegeler bu konu hakkında bilgilendirilir. Belirlenmiş komiteler dışında "kriz komitesi" adını verdiğimiz komiteler de bulunur. Bu komitelerin işleyişi diğerlerine göre farklıdır.

Delege olarak her öğrencinin etkinlik başlamadan önce konusuna ve ona verilen göreve iyice çalışması gerekir. Temsil ettiği ülkenin veya kurumun prensiplerini, soruna bakış açısını,

diğer ülkelerle ilişkilerini, bunun dışında ekonomik ve sosyal durumlarını bilmesi ve komite içinde ona göre kararlar alması beklenir.

MUN işleyişi tamamen İngilizcedir. Türkçe veya başka bir dil kullanılması kesinlikle yasaktır. Komite içi işleyişin prosedürü belirlenmiştir ve işleyiş her zaman aynı devam eder. Delegelerin kullanması gereken birtakım kelimeler ve söz ögeleri bulunur. Bu sözler ile delege kendini komitede temsil edebilir.

MUN sonucunda her komiteden bir karar taslağı çıkması istenir. Bu taslağa "resolution paper" denir. Bu taslağı komite çalışmaları sırasında delegelerin resmi bir İngilizce ve belirlenmiş kelimeleri kullanarak yazmaları istenir. Genel olarak MUN çok resmî gibi görünse de çok eğlenceli ve unutulmaz olabilir. En son TED İzmir Koleji olarak gittiğimiz TED Bodrum Koleji'nin düzenlediği TBMUN benim için fazlasıyla eğlenceli, akademik anlamda da oldukça başarılıydı. Organizasyon düzgün yapılmış ve planlıydı.

Umarım bunu okuyan herkes bir gün herhangi bir MUN'e katılır.

MUN Başarılarımız

Yıldırım Efe ERSİN- 11/D

Merhaba ben Efe Ersin. Okulumuzun MUN Kulübü'nün başkanıyım. Geçen hafta kalabalık bir delegasyonla TED Bodrum'un MUN konferansına gittik. Neredeyse bütün komitelere delege gönderdik ve her delegemiz komitelerinde ayrı ayrı şeyler başardı. TED İzmir Koleji olarak ayrıca 4 başarı ödülü kazandık. Hukuk Komitesi'nde Emir Ata Küçük üçüncülük (Honorable Mention), Çevre Komitesi'nde Eylül Eren ikincilik (Outstanding Delegate) ve Kriz Komitesi'nde ben, Efe Ersin birincilik (Best Delegate) ödülleri aldık. Çok verimli bir konferans geçirdiğimizi düşünüyorum ve bütün delegeleri tebrik ediyorum. Bu konferansta ben İran'ı temsil ettim ve Kriz Komitesi'nde bulundum. TED İzmir'den Yağmur Buse Cem ve Lara Türklay da sırasıyla Almanya ve İsviçre'yi aynı komitede temsil ettiler. Kriz Komitesi'nin konusu 3. Dünya Savaşı'ydı. Bütün ülkeler konferans boyunca çok kurnazca davranıp konferansı zor ama bir o kadar da eğlenceli bir hale getirdiler. İran olarak bu konferansta rolüm İslam Bloğunu yönetmekti. Amerika'ya cihad ilan ettik ve Rusya, Amerika, İngiltere, Fransa gibi büyük ülkelerle savaşmamıza rağmen başta Türkiye ve Almanya'nın yardımlarıyla kazandık. Gerçekten barıştan yoksun ve tansiyonun çok yüksek olduğu bir konferans oldu. Aldığım ödül konusunda da başarımın kaynağının güttüğüm siyasî politika, kaliteli askerî ve ekonomik hamleler ve yapılan güzel dostluklar olduğunu düşünüyorum. Ayrıca derler ki her başarılı siyasetçinin arkasında güzel bir kadın bulunur. Benim yanımda ise Lara ve Yağmur vardı. Umarım bu yazım MUN'un okulda popülerleşmesine ve değer kazanmasına vesile olur.

İlk MUN Deneyimim

Emir Ata KÜÇÜK- 10/A

TED Bodrum MUN ile geçirdiğim ilk MUN deneyimimin gerçekten eğlenceli olduğunu söyleyerek başlamak isterim. Hukuk Komitesi niteliğindeki komitemde diğer ülke temsilcileri ile beraber gerek önceden verilen sorunlara, gerek de orada çıkan krize çözümler bularak etkili oturumlar geçirdim. MUN formatının ciddi olması, düzenli olması dolayısıyla bu tarz çalışmayı seviyorsanız gerçekten ilgi çekici olabiliyor. Bunun dışında komitenizin içinde alabileceğiniz ödüller var. Bu ödüller için harici bir çalışma yapmak başarılı olmanızı kolaylaştırabilir fakat yapmazsanız da almanız imkânsız değil. Sahip olduğunuz bilgiye güvenerek ve biraz da formatın simülasyon olmasından yararlanarak ülkenizin soruna karşı görüşünü yapılandırabilir, bunun ardından da konuşmalarınızı bu doğrultuda yapabilirsiniz. Bunlar haricinde ödül almada komite içerisinde formata uygun rolleri de gerçekleştirmeniz önemli. Hepsini birleştirebilerseniz ve bunu kendinizi strese sokmadan yapabiliyorsanız hem eğlenip hem de ödülle eve dönebilirsiniz. Bizi götüren Gökhan ve Özge Hocama, komitemde bana yardımcı olan Selin ve Yasemin'e, formatı bana anlatan Yağmur'a, üstün fikirleriyle ufku genişleten Can, Kıvanç, Efe, Ali, Doruk ve Yıldırım Efe'ye ve destek olan tüm arkadaşlarıma ve son olarak da okuyan sizlere teşekkür ederim.

MUN Hakkında

Can HACALOĞLU- 10/B

Hey sen! MUN'a hiç gitmedin mi? İngilizcenin yetmeyeceğinden mi korktun acaba? Ya hiç konuşmazsan? Bu soruların yanıtını mı arıyorsunuz? Buraya toplanın çünkü ilacınız bende. İlk önce şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki MUN'un ortalama İngilizce seviyesi A2. Ayrıca oradayken hiç çekinmeden söyleyebilirsiniz, emin olun ki oradaki hiç kimse sizi düzeltmeye çalışmayacak veya ne dediğinize karışmayacaktır. Benim ve Efe Aksoy'un ilk MUN tecrübemizdi ve şu konuda kendime kızgınım, keşke daha önceden MUN konferanslarına gitmeye başlasaymışım. MUN'u güzel kılan bir şeyde herhangi bir konudaki fikirlerinizi hiç çekinmeden sunabileceğiniz bir ortam yaratılması. Son olarak şunu demek istiyorum; oraya gittiğinizde tabii ki tartışacağınız konu hakkında bir donanımına sahip olun ama aynı zamanda orada geçirdiğiniz vaktin tadını çıkarın.

TEdebiyat'ın beşinci sayısında öğrencilerimizi tanımaya devam ediyoruz. Bu sayımızda okulumuzun 11. sınıf öğrencilerinden Arda Gözen'i yakından tanımak istedik. Geçen sene Belgrad'ın ilk spor basketbol lisesi olan "Prva Sportska Košarkaška Gimnazija Koledž Beograd" adlı okula gitti ve birinci dönem başı itibarıyla okulumuza geri döndü. Yabancı bir ülkede öğrenci olmanın ona neler kazandırdığı, basketbola olan ilgisinin nereden geldiğini, anılarını sorduk. Bu keyifli röportajı sizler için hazırladık. Keyifli okumalar dileriz.

MART 2020 | SAYI: 5

ARDA GÖZEN

-Bize kendinden ve basketbola nasıl başladığından bahseder misin?

13.10.2003'te İzmir'de doğdum. 8. sınıftan beri TED İzmir Koleji'nde okuyorum. Kendimi en iyi ifade edebildiğim ilgi alanım basketbol. Sporun yanı sıra müzik ilgi alanım. Profesyonel olarak olmamakla birlikte gitar, trompet, keman ve piyano çaldım.

Bizim ailede basketbol hep vardı. Babam gençliğinde Eczacıbaşı Basketbol Takımı'nda oynamış. Kardeşim de lisanslı basketbolcu. Basketbola 2. sınıfta babamın zoruyla başladım. İlk haftadan sonra ağlayarak bırakmak istediğimi söylemiştim; ancak, iyi ki babam beni zorlamış ve ben devam etmişim.

SAKİNLİK

"MAÇTA SAKİN KALINCA HEM RAKİBİN İHTİYACI OLAN HATA SAYISINI AZALTIR HEM DE GEREKSİZ STRESTEN KAÇINMIŞ OLURUZ."

-Basketbol hayatına nerede başladın? Kendini nasıl geliştirdin?

Sekiz yaşında SIBA'da basketbola başladım. Liseye başladığımda SIBA'dan ayrılarak şimdiki adı "İzmir Teksüt Basketbol Akademisi" olan Banvit Basketbol Kulübü'nde bir yıl boyunca forma giydim. Orada İzmir üçüncüsü olduk. Türkiye Şampiyonasına gittik. Sonraki sene AFS programıyla Sırbistan'a, basketbol okuluna gittim. Basketbol hayatımın her anında vardı; ancak, Sırbistan'daki basketbol okulu basketbol hayatım için bir dönüm noktası oldu.

-"Prva Sportska Košarkaška Gimnazija Koledž Beograd" Avrupa'nın en iyi basketbol okulu olarak biliniyor.

Buradaki zamanın nasıl geçti?

AFS programı on beş yaşından itibaren öğrenci kabul ediyor. Benim yaşım bu programa başvurmaya yetmiyordu. Ancak sınava girdim ve kazandım. Sabah 9.00-13.00 arası matematik, fizik, Sırpça gibi derslerimiz oluyordu. 14.30'da sabahki antrenmanımız başlıyordu, 19.30'da ise 2. antrenman oluyordu. Hafta içi programım böyleydi. Hafta sonu cumartesi günü antrenmana gidiyordum. Mirsad Türkcan, Nikola Kalinić gibi önemli

basketbolcularla tanışma fırsatım oldu. Bunların dışında pek çok dünyanın farklı yerlerinden pek çok basketbolcu arkadaşım oldu. Zaman yönetimi konusunda kendimi geliştirdiğimi düşünüyorum.

-Hayatında unutamadığın spor anın var mı?

SIBA'dayken Burak Çaygara ile aynı takımdaydık. Oluşum Spor Kulübü'yle karşılaşmamız vardı. İlk periyot takımca kötü oynayıp çeyreği 17-2 geride bitirdik. O sırada koçumuz bize sağlam bir motivasyon konuşması yaparak bizi sahaya geri gönderdi. İkinci periyotta hiç sayı yemeden periyodu 17-21 önde kapattık. Basketbolda her an her şeyin olabileceğini, asla pes etmemek gerektiğini ilk burada anladım.

-Bir sporcunun en önemli özelliği ne olmalıdır?

Sakinlik... Maçta sakın kalınca hem rakibin ihtiyacı olan hata sayısını azaltır hem de gereksiz stresten kaçınmış oluruz.

Örnek aldığın sporcular kimler?

Basketbolda yeteneğiyle göz dolduran Jason Williams, sahadaki centilmen duruşuyla Jr. Smith; diğer sporlarda da hırslı ve savaşçı olmasıyla Rafael Nadal örnek aldığım sporcular.

ÜÇ KADIN OYUNUNUN ARDINDAN...

Doruk ÜSTÜNDAĞ-9/A

Şimdi size bu eleştiri yazımda aslında çoğunuzun da izlediği, hem konu bakımından hem de oyunculuk bakımından çok iyi bir tiyatro eserinden bahsedeceğim. 9 Mart 2020 Pazartesi günü okulumuzun Konferans Salonu'nda Onur Çatal'ın yönettiği "Üç Kadın" adlı oyunu Berna Kurtuluş, Belgin Erarslan ve Deniz Uluer başarılı bir performansla oynadılar. Üç kadını sahnede izlerken canlandırdıkları karakterle kadınlığın ne demek olduğunu anlamaya çalıştık, toplumsal rollerle çevrelenmiş dünyamızda kadınlara yüklenenleri gözden geçirme fırsatı yakaladık. Peki tam olarak ne anlatıyordu oyun? Üç Kadın adlı eser aslında tek katmanda incelenemez. Normalde üç hikâyenin birleşimidir. Sırasıyla: Uyanış, Medea ve Ulrike Meinhoff. Uyanış, modern kadını; Medea, halk baskısına uğramış hemcinsleri tarafından deli yerine konulmuş ve büyük bir buhrana girip çocuklarını öldürmüş bir kadını; Ulrike Meinhoff ise, tek başına kadınların II. Dünya Savaşı döneminde yapmaya korktuğu şeylerden en büyüğünü yapıp özgürlükçü hareketin içinde bulunmuş bir kadını anlatır.

Hepsinde ortak olan özellik, ayakta durmaya çalışan, çeşitli baskılar altında yaşayan bir anneyi merkeze almasıdır.

Uyanışın ana olayı, fabrikada işçi olarak çalışan genç bir kadının uyandığı andan itibaren başlayan günlük koşturmacası ve işe gitmek için hazırlanırken; insanı mekanikleştiren, robotlaştıran iş hayatı, fabrikada ve evde çalışan bir annenin hayatı oluşturur. Bu yorucu toplumsal rolü, bir yandan düşündürücü, bir yandan da eğlendirici bir serzenişle anlatır. Bu eserin can alıcı yeri, sonudur. Sonunda, anne karakteri artık bu baskıyı tek başına, eşinin ona olan baskısı olmadan kaldırabileceğini anlar ve çocuğunu da alıp gider. Aslında bu, modern dönem ilişkilerinde görebileceğimiz güçlü bir kadın modelinin bir örneğidir. Bu karakteri canlandıran Deniz Uluer'in de dediği gibi, bu hikâyeye; kadının ataerkil bir toplumun içerisinde, evinde ve yaşantısının içinde kendini kabul ettirme ve ifade etme savaşıdır.

UYANIŞ, MEDEA VE ULRIKE MEINHOFF

Bundan sonra ise, Medea hikâyesi gelir. Aslında Medea miti demek daha doğrudur. Bu hikâye Dario Fo tarafından bir Yunan mitinden çevrilmiştir. Mitte Medea, bir prenses ve aynı anda çok iyi bir kara büyücüdür. Ülkesini âşık olduğu adam için terk edip Yunanistan'a kaçarlar. Orada iki çocukları olur ve oraya yerleşirler. Birkaç sene içinde Medea'nın kocası Corinthia, Prenses ile Medea'yı aldatır. Sadece Corinthia'nın gücü için prensesle evlenen adam, Medea'yı sınır dışı ettirmeye çalışır. Medea ise, etrafındaki bazı kişileri ve çocuklarını boğarak öldürmüştür. İntikamla sonuçlanan buhranın anlatıldığı eser aslında, aldatılan ve toplumca deli yerine konulmuş bir kadının hikâyesidir. Diğerlerinden daha değişik bir hikâyedir. Bunun nedeni, Medea hikâyesinde ana karakterin etrafına zarar vermesidir. Diğer hikâyelerde, kadın karakter ya kendine zarar vermiştir ya da zararı kendi içinde bitirmiştir.

Son ama en çarpıcı hikâye Ulrike Meinhoff'un hikâyesidir. Bu olay gerçekte yaşanmıştır. Ulrike, Alman solcu gazetecidir. II.Dünya Savaşı'nın patlak verdiği dönemlerde çok anlamlı görülmesi de önemi daha sonradan anlaşılmıştır. Çünkü Ulrike Meinhoff devrimin ve özgürlükçü hareketin kadın koludur. Daha sonra Baader-Meinhof Grubu olarak da bilinen Kızıl Ordu Fraksiyonu'nun kurucularından biri olmuştur.

Bu olaylar ve düşünceleri yüzünden dört yıl hapiste eziyet görmüş ve çocuklarını görememiştir. Ve en sonunda kendi hücrelerinde intihar etmiştir. Ulrike hikâyesinin ana mantığı, bir kadın modelini daha

anlatmaktır. Özgürlükçü, başı dik ve kendi ayakları üstünde durmayı bilen bir kadından bahsedilmiştir. Hikâyeyi bir buzdağı olarak düşünürsek hiç bahsedilmeyen tarafları vardır. Ulrike bir özgürlükçü hareketten kız arkadaşı yüzünden çete işlerine sokulmuş bir annedir. Tiyatro oyunu bu olayın final bölümünü yani hapisane eziyetini çok başarılı bir şekilde sahneye sunmuştur. Bu olayın ana yüzleri olan ve çok iyi oyunculuklarıyla bu önemli hikâyeleri bizlere işleyen Berna Kurtuluş, Belgin Arslan ve Deniz Uluer'e çok teşekkür ederiz. Her mimiğiyle, hareketiyle sesiyle bizi etkileyen oyuncularımızı ve bu güçlü hikâyeleri tekrardan ortaya çıkartan, karşımıza getiren yönetmen Onur Çatal'ı tebrik ederiz.

HAYVAN ÇİFTLİĞİ

“George Orwell”

Hayvan Çiftliği, Manor Hayvan Çiftliği'nde başlar. Eski Binbaşı; büyük ahırdaki tüm hayvanları, hayvanlar tarafından yönetilen, insansız bir dünyanın olduğu yerde yaşadığı rüyayı anlatmak için toplar. Hayvanlara, insanı devirip kendi özgürlüklerini bulabilirlerse hayatlarının çok daha iyi olacağını söyler. Onlara “Beasts of England” adlı bir şarkı öğretir ve hayvanları insanlara karşı isyan etmeye teşvik eder. Ancak, çiftliğe sahip olmayı başardıkları takdirde onları kendileri gibi davranmaları konusunda uyarır. Üç gün sonra Eski Binbaşı ölür ve üç genç domuz: Snowball, Napolyon ve Squealer isyanı yönetir. Bir gece hayvanlar harekete geçer ve çiftlik sahibi Bay Jones'u yenerek onu çiftlikten uzaklaştırır. Çiftliği “Hayvan Çiftliği” olarak yeniden adlandırılır ve birlikte tüm hayvanları eşit ilan eden Yedi Emir'i yazarlar.

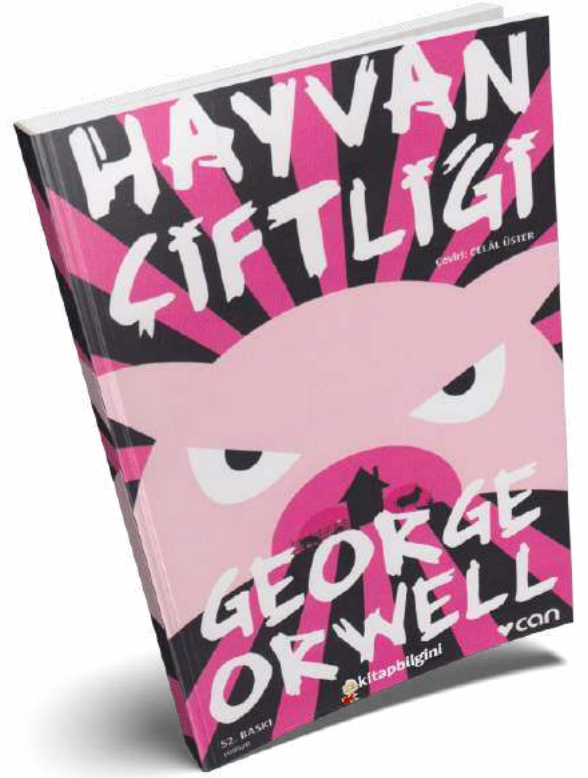
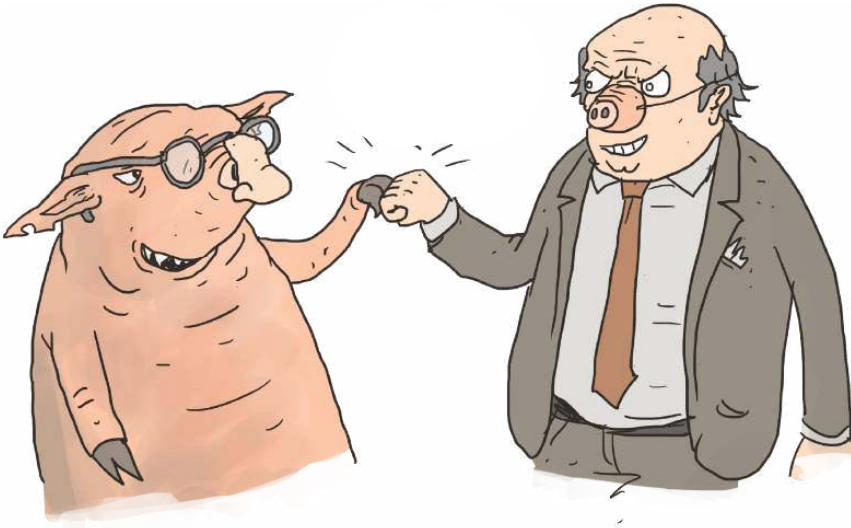
İlk başta, çiftlik domuzların önderliğinde ilerler. Zaman geçtikçe Napolyon ve Snowball sürekli çiftlik hakkında tartışır. Napolyon, plana kesinlikle karşı çıkarken Snowball çiftlik için bir yel değirmeni inşa etmek ister. Yel değirmenini inşa edip etmeyeceklerini kararlaştırmak için bir oylama yaparlar. Oylamadan hemen önce oy kullanmak üzere bir toplantı yapmaya karar verirler. Napolyon, dokuz saldırgan köpeğe Snowball'u çiftlikten kovalamak için bir işaret verir.

Daha sonra Napolyon, Pazar toplantılarının iptal edileceğini, çünkü gereksiz olduklarını ve çiftlik politikasına domuzlar tarafından karar verileceğini açıklar. Napolyon yakında yel değirmeni inşa etmeye başlayacaklarını söyler. Squealer hayvanlara yel değirmeninin aslında Napolyon'un fikri olduğunu ve Snowball'un bunu çaldığını anlatır.

Napolyon iktidara geldikten sonra, çiftlikteki yaşam kalitesi düşer ve domuzlar insan gibi hareket etmeye başlar. Yıllar geçtikçe birçok hayvan yaşlanır ve ölür ve isyanı hatırlayan sadece birkaçı kalır. Bir gün yaşlı hayvanlar domuzların iki ayak üzerinde yürümeyi öğrendiklerini görürler ve Yedi Emir'i yazdıkları duvarın şimdi sadece “Tüm hayvanlar eşit, ancak bazı hayvanlar diğerlerinden daha eşit” dediğini fark ederler.

Bir hafta sonra Napolyon, çiftliğin orijinal adı Manor Çiftliği'ne döneceğini duyurur. Artık hayvanlar, domuzlara ve insanlara baktıklarında aradaki farkı anlayamazlar bile..

Hayvan Çiftliği, Komünist Parti egemenliği altında Rusya ve Sovyetler Birliği'ni simgelemektedir; ancak, daha genel olarak herhangi bir insan toplumunu simgeler: kapitalist, sosyalist, faşist veya komünist. Hükümet (domuzlar), polis gücü veya ordu (köpekler), işçi sınıfı (diğer hayvanlar) ve devlet ritüelleri ile bir ulusun iç yapısına sahiptir. Hayvan Çiftliği herhangi bir hayvanın bakış açısından anlatılmaz; kahramanı yoktur. Bu teknik, Orwell'in komünizm altında acı çeken ortalama insanların büyük bir portresini çizmesine izin verir. Bu anlatı perspektifini seçerek tüm ortak hayvan sınıfının sadakatini ve çalışma ahlakını gösterir. Bu şekilde, çok sayıda insanın neden aç ve korkmuş olmasına rağmen Rus komünist hükümetini kabul etmeye ve desteklemeye devam ettiği sorusunu etkili bir şekilde araştırabilir. Hayvan Çiftliği, sınıf tiranlığının gelişimi ve insanın, toplam eşitliği savunan toplumlarda bile sınıf yapılarını koruma ve yeniden kurma eğilimi hakkında yorumlar sunar. Roman, başlangıçta ortak bir düşman karşısında birleştirilen sınıfların, hayvanların insanlara karşı olduğu gibi, bu düşman ortadan kaldırıldığında içsel olarak nasıl bölünebileceğini göstermektedir.

Sonuç olarak, Hayvan Çiftliği 1945'te yayımlanmış olmasına rağmen, bu kuşağın okuyucuları için geçerli olan zamansız bir romandır; çünkü, sadece Rusya ve Sovyetler Birliği'ni temsil etmez. Kitaptaki her alegorik şey günümüz şartlarına da uygulanabilir. İnsanlığı en iyi ve en kötü şekilde gösteren bir hikâyedir. Sıradan her insanın ortak özelliklerini ve duygularını vurgular: kıskançlık, açgözlülük, tembellik, zulüm ve güç açlığı. Bence herkesin okuması gereken bir kitaptır çünkü zekice kurgulanmış, motif ve sembollerle doludur. Geçmişte yaşanmış olaylara dayanmaktadır ve kitap tarihten gelecek nesillere bir uyarı niteliğindedir.

EN ÇOK DİNLENEN
ŞARKILARI:

One Love
Get Up, Stand Up
Three Little Birds
No Woman No Cry
Is This Love
Jamming
Buffalo Soldier
I Shot The Sherrif

Reggae, Jamaika'ya özgü bir müzik türü. Ritmini kalp atışından aldığı söylenir. Jamaika usulü rock olarak da geçer. Kökleri calypso, ska/rocksteady, rock'n roll ve hatta rythm and blues a dayanır.

ROBERT NESTA

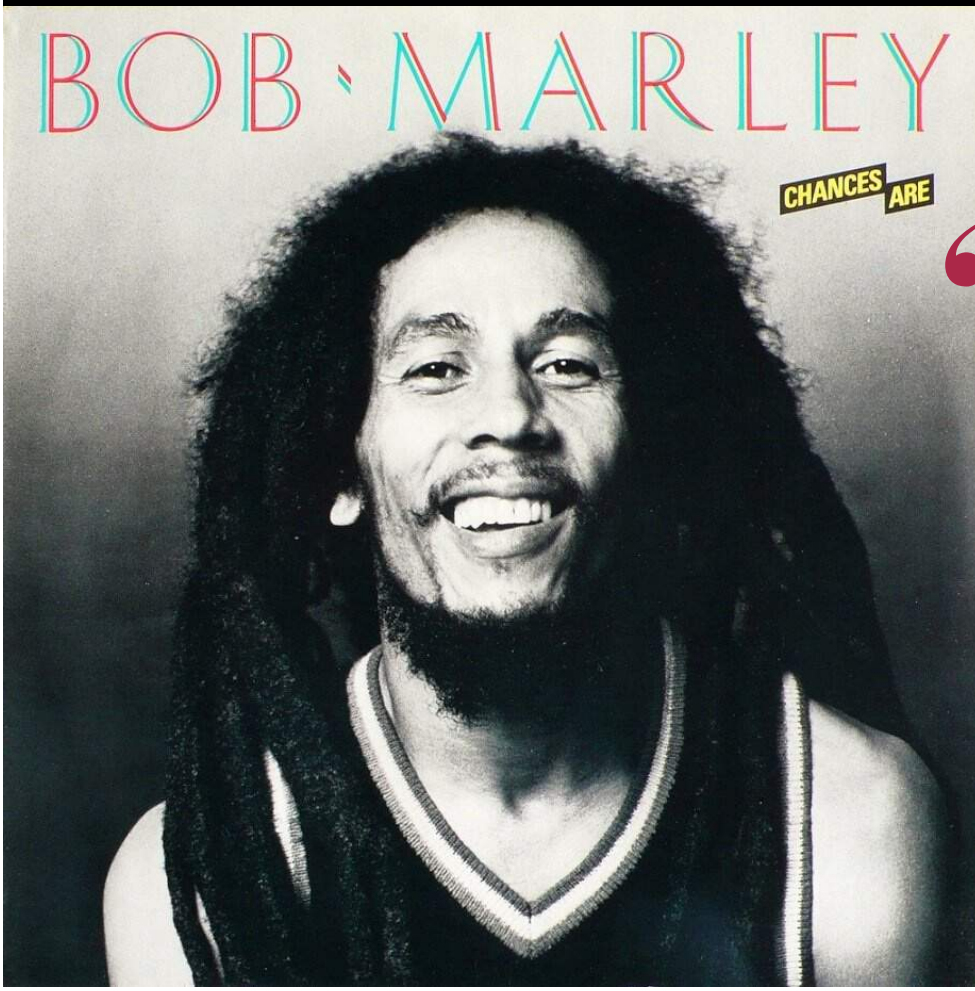
"BOB" MARLEY

(6 ŞUBAT 1945 JAMAİKA-11 MAYIS 1981 MIAMI)

EFE BALLAR- 11/A

Jamaikalı reggae sanatçısı Bob Marley; yüz otuzun üzerinde plağı ve yüzlerce şarkısı bulunan, genç yaşta ölen bir reggae efsanesi.

Bob Marley; reggae müziğinin sadece Jamaika sınırları içerisinde kalmasından ziyade, onu bütün dünyaya duyuran en önemli isimlerden biridir. Büyük bir kesim tarafından bu tür müziğin kralı olarak ifade edilen Bob Marley; söz yazarı, şarkıcı ve gitaristtir. Profesyonel anlamda müziğe The Wailers grubu ile başlamıştır. Bu ünlü Jamaikalı söz yazarı, sadece kendisi ile değil bu grubu ile de "ada müziğinin" evrensel bir boyut kazanmasını sağladı. Şarkılarında politik ancak basit bir içerik vardı.

“Para,
hayatı
satın
alamaz.”

“BARIŞ MADALYASI”

“RASTAFARIANİZM”

Dünya Görüşü:

Birleşmiş Milletler "Barış Madalyası", 1978'de Afrika insanına yapılan insancıl yardımlara şarkılarıyla destek olduğu için, Bob Marley'e verilmiştir. Ve bu ödülü aldığı sene insancıl yardım amacıyla Jamaika'da konsere çıkmıştır. Müzisyenliğiyle uluslararası alanda kabul gören Marley, insani yönüyle de büyük takdir kazanmıştır.

Yaptığı "I Shot The Sheriff" ve "Get Up, Stand Up" gibi şarkılar ünlü sanatçı Eric Clapton tarafından yıllar sonra yeniden düzenlenmiştir.

Dini İnanışı ve Vejetaryenliği:

Bob Marley çok az kişinin inandığı Rastafarianizm dinine mensuptur. Bu din, eski Etiyopya topraklarından çıkmıştır ki saçını "Rasta" yapmasının nedeni de dini inancıdır. "Rasta" saç stili bugün moda olarak kullanılsa da Bob Marley buna karşıdır. Bu saç

stilinin gerçek adı "Dreadlock" olmasına rağmen "Rasta" olarak bilinmektedir. O "Tribe of Joseph" diye bilinen Rastafari mezhebini; çünkü, şubatta doğmuştu. (Rastafarinin 12 mezhebi 12 ayrı ayda doğanlar tarafından oluşur.) Gerçek Rastalar (*Rasta*, *Rasta dinine inanan insan*) et yemezler. Yani Bob Marley vejetaryen idi. Marley bunu kendi notlarında belirtmiştir. Marley, Etiyopya Ortodoks Hristiyan Kilisesi tarafından 4 Kasım 1980'de Kingston, Jamaika'da vaftiz edildi.

Ölümü:

1977 yılında futbol oynarken ayak başparmağında açılan bir yaradan dolayı deri kanseri olduğu ortaya çıktı. Parmağının kesilmesini istemedi. Çünkü Rastafarianizm inancında mezara tek parça halinde girilmek istenir. Miami, Florida'da hastanede, 11 Mayıs 1981 sabahı 36 yaşında hayatını kaybetti. Son sözleri oğlu Ziggy'ye söylediği "Para, hayatı satın alamaz." oldu. Ölmeden önceki ay kendisine ülke kültürüne katkılarının dolayısıyla Jamaika'nın en büyük ödülü "Merit" verilmişti ama, almaya ömrü yetmedi.

“

Hayal kırıklığı yaratan dünya değildir. Kafamızda katı bir çerçeve oluşturan safsatalardır.

”

Düşünmek, insana özgü bir özelliktir dünyada. İnsan dışında hiçbir canlı bilincinin farkında değildir. Fakat düşünmenin kimi zaman birçok probleme neden olduğunu ele alırsak gerçekten de düşünmek, bilmek iyi midir? Düşünmek bir hastalıktır ve bazı insanlar zamanla hasta olmaya başlar fakat bazı insanlar ise hiç hasta olmaz. Peki, bu hastalık ne zaman ve nasıl başlar?

İnsan doğumundan ölümüne kadar geçen sürede birçok şeyle meşgul olur. Bu uğraştığı şeyler çoğu zaman onun tercih ve eğilimlerini yansıtır. Her insanın eğilim ve zevkleri ise birbirinden çok farklıdır. Bazısı kırmızıyı, bazısı yeşili çok sever; fakat, bu tür farklılıklar farklı insan ayrımlarını oluşturmaz. İnsanları ayıran en temel özellik düşünme- düşünme-mesidir. İlk düşünmeyi keşfeden insan beraberinde bir salgını da getirmişti. Çünkü düşünmek bulaşıcı bir hastalıktır. Yani, Sokrates meydana dolaşıp insanlarla sohbet ederken, kendi düşümlüklerini karşısındakinin de fark etmesini ve düşünmesini istiyordu ve bunu sorduğu sorularla sağlıyordu. Sorular ve soru işaretleri bizim zihnimizin dehlizlerinde el değmemiş yerlerde bulunur ve onları açığa çıkarmak için en küçük bir titreşim yeterlidir ve ilk başta sadece küçük bir sarsıntı olan düşünceler beraberinde yüksek şiddetli depremleri getirir. Öte yandan, hiç düşünme hastalığına yakalanmamış insanlar da vardır ve bu kişiler dünyaya böyle gelip böyle geçerler. Bunu şöyle düşünebiliriz: Hasta olan insan normal ve düzenli bir hayat yaşamaktan mahrum kalmıştır. Fakat, hasta olmayan insan yaşamsal faaliyetlerini çok rahat bir şekilde sağlayabilir. Yani, düşünmeyen insan zaten kolay yolun üzerindedir ve bu yolda ilerlemek oldukça basittir fakat düşünen kişinin karşısına birçok sıkıntı ve problem çıkar ve o bunları aşmak

için yoğun çabalar gösterir. Hasta olan kişi diğerlerinin onu anlama-sını ve yaşadıklarına ortaklık etmesini ister. Duygu ve düşüncelerinin anlaşılmasını arzular ve kırılğan psikolojisi nedeniyle herkesin de onun gibi olduğunu düşünür. Hayalinde bir dünya ve ideoloji oluşturur. Kendi dünyasını kendi düşünceleri şekillendirir ve bu öznel dünyada herkesin bir olduğuna kendini inandırır. Fakat günü geldiğinde, bu insanların farz ettiğinden çok daha farklı olduğu gerçeğiyle karşılaşınca hayal kırıklığına uğrar. Ama zaten, dünyada var olan iki çeşit insan vardı: Biri düşünen hastalar, diğeri ise düşünmeyen sağlıklıları. O halde, hasta insanın bu yanılgıya düşmesinin sebebi kendinin oluşturup şekillendirdiği düşüncelerin bütünüydü. Pascal Bruckner'in şu sözleriyle bunu desteklemek gerekirse: "Hayal kırıklığı yaratan dünya değildir. Kafamızda katı bir çerçeve oluşturan safsatalardır." Bizi hayal kırıklığına uğratan yaşadığımız dünya ve içindekiler değerdir bizi kendi beklentilerimiz yıkar. Zaten "beklenti" adı itibarıyla bizim kendi kuruntularımız ve olmasını beklediğimiz, istediğimiz şeylerdir ve bunlar gerçekleşmediğinde arzularadıklarımızın hedefine ulaşamaması bizi üzer.

Yani, aslında tek bir hayat yoktur. Birçok düşünen insanın kendi dünyası vardır ve her dünya farklı bir hayattır. İnsanlar kendi yarattıkları bu hayatta yaşamakta ise pek bir umutlu ve heveslidir fakat gerçek dünyada hiçbir şey sonsuz değildir. Bir gün gelir, sevginiz biter. Bir diğer gün üzüntüleriniz biter. Bir gün ise dünyanın sonu gelecek. Ne düşler ne de kâbuslar sonsuzdur. Virginia Woolfun da dediği gibi "Hayat bir düştür. Uyanmak ise bizi öldürür." Biz insanoğlu kendi düşümümüzü kurduk, kendi dünyalarımızda kendimizi kandırdık ve düşümümüzle asıl dünya uyuşmadığında ölmeye mahkûm bırakıldık.

GÖLGE ÖLÜLER

BERNA KURTULUŞ

Geceleri ter içinde kim bilir kaçınıcı kâbusuna uyanıp sabaha kadar oturmaya alışalı on yıldan fazla olmuştu. Babasının kanına karışan grip mikrobunun tüm organlarını iki saat içinde çökerttiği o mayıs gecesinin üzerinden de tam on yıl geçmişti zaten. On yıldır her gece gördüğü kâbuslar neredeyse birbirinin aynısıydı; öyle ki artık ter içinde değil can sıkıntısıyla uyanıyordu huzursuz uykularından. Tuhaf olan, kâbuslarını babasının ölümünün başlatmış olmasıydı. Oysa o kendini hep “ölülerle yaşayan” olarak tanımlardı. Ölüm onun rutinlerinden biriydi. Kâbuslar da yeni bir rutin olmuştu hayatında bu son ölümle. Bir de kâbuslarının sıkıcı rutinine uygun bir rutin oluş-turmuştu gecelerine. Önce bir süre yatakta kalıyor ve 1.6 K takipçisinin olduğu Instagram hesabında geçiriyordu zamanını. Renkli fotoğraf dünyasının içindeki tanıdık, az tanıdık ve çok tanıdık insanların yüzlerindeki gülümsemelerden anlamlar çıkarıyor ve her birine küçük hikâyeler yazıyordu kafasında. En çok da ölümlerini kurguluyordu insanların. Yarım saate en az iki ölüm sığıyordu. Kafasında

ölümleriyle demliyordu gece yarısı çayını. Hiçbir zaman sabah uyanır uyanmaz kendine kahve yapan yeni nesil insanlardan olamamıştı. Çaydı onun vazgeçilmezi. Topuklu ayakkabılarının üzerinde adliye koridorlarında geçirdiği uzun günlerin en vazgeçilmeziydi demli bir bardak çay. Gece yarısı çayına eşlik eden gece yarısı kitabını seçmek de ayrı bir rutindi tabii. Mutlaka okunmuş bir kitap okunmalıydı gecenin bir saati. Ve mutlaka bir cinayet kitabı, bol ölümlü.

Münevver 11 Ekim 2019 Cuma gece yarısı saat ikide kendi mezarının içinden gökyüzündeki yıldızları seyrettiği buz gibi soğuk kâbusundan uyandı ve telefonuna uzandı. Instagram hesabında son paylaştığı resme beğeni atan üç yüz kişinin isimlerine ve beğenileri saat kaçta attıklarına tek tek baktı. Beğeni saatlerine göre onun resmine bakarken neler yapıyor olabileceklerini düşündü ve içlerinden en azından birinin ölmeden önce yapmış olacağı son şeyin bir başkasının fotoğrafını beğenmek olduğunu düşündü. Çayın altını yaktı. “ Bu akşam Suç ve Ceza okunur” diye geçirdi aklından ve kitaplığı-

na doğru yöneldi. Saat tam üç olmuştu ki beklenmedik bir şey oldu: Kapı arka arkaya tam üç kez çaldı. Değil bu saatte; normal saatte bile ziyaretçisi olmayan Münevver korktu ve en az bir dakika olduğu yerde kaldı. Sonra yavaşça kapıya yürüdü ve göz anahtarından baktı. Bedri. Bedri vardı kapıda. Bedri. Yıllar öncesinden bir hayalet adam vardı sanki kapının arkasında. Gürültülü bir cenaze var Anadoluhisarı Merkez Camisinde. Genç bir kadın ölmüş. İri dalgalı saçlı güzel bir kadın ölmüş; gözleri de güzel olan bir kadın. Çok genç bir kadın. Bedri ağlıyor. Çok ağlıyor. Polisler var her yerde. Ölmüş kadının annesi çok ağlıyor. Bedri'nin elini tutmuş kadın. "Neden diyor?" "Bilmiyorum" diyor Bedri. Sesi çok zayıf. Bilmiyor Bedri nedenini. Ölümün nedenini anlamıyor. Çok polis var. Polisler daha çok ağlatıyor Bedri'yi. Onları görmek istemiyor. Münevver'i de görmek istemiyor. Münevver cenazeye gidemiyor. Münevver göz altında. İçi acıyor. Çok polis var. "Tuvalet lütfen" diyor. Kimse umursamıyor. Tuvalet yok. Kusuyor Münevver. Bedri vardı kapının arkasında. Onu en son babasının cenazesinde görmüştü. Yıllar sonra. Tam kırk yıl olmuştu genç kadın öleli. Anadoluhisarı Camisi kırk yıl sonra gene bir araya geldikleri yer olmuştu. İkisinin de babasıydı ölen. Münevver çok ağlamıştı. Bedri ağlamıyordu hiç. Kırk yıl olmuştu küseli. Yaşlanmıştı Bedri. Hafif kilo almış; saçları dökülmüştü. Ölü bakışlarıyla bakmıştı Münevver'e. Toprağa karışmak istemişti Münevver o an. Babasının yanına uzanıp istemişti. Yok oluvermek. Ölü olmak istemişti. İnsan istediği anda ölmüyordu ki. Ölememişti o da. Caminin karşısından hemen denize iniliyordu. Mezarlığa doğru yola çıkmadan önce denize doğru yürümüştü. Nefes almak için bir nebze. Alamamıştı. Kusmuştu Münevver. Kapının ardında Bedri vardı işte. Çaydanlıktan sıcak çay kokusu yayılmıştı evin içine. Münevver'in yüreği buz gibiydi kapıyı açtığı anda. Öyle baktılar

birbirlerine bir an. Bedri eşiğin dışında Münevver içinde kısacık bir an uzun uzun baktılar birbirlerine. Boştu Bedri'nin bakışları; korkuyla büyüdü Münevver'in göz bebekleri. Bedri bir anda dayadı elindeki silahı Münevver'in kafasına. "Ah Gülseren! Ne güzel kızdın sen" diye düşündü Münevver. "Upuzun saçların vardı. Ne de güzel gülerdin. Işıl ışıl olurdu o güzel kocaman gözlerin Bedri'yi görünce. Hani Bedri da fena değildi yani. Yakışıklıydı kerata bayağı. Ne de çok severdi seni. "Gülseren'imm" derdi, yüreğinin sesini duyardık. Ah Gülseren! Sahi kaç yaşındaydın ki sen? Yirmi üçünden beri ölüsün biliyorum. Yaşasaydın altmış üç yaşında olacaktın tamı tamına şimdi. Torunlu torbalı bir anneanne ya da babaanne olacaktın. Bedri'nin çocuklarının anası Gülseren! Bedri'nin torunlarının ninesi Gülseren! Hayat ne tuhaf değil mi Gülseren! Seni de bir silah öldürmüştü. Ben değildim çeken tetiği! Değil miydin? Bilmiyorum. Kafam karıştı. Silah patladı. Patlayan hangi silah Gülseren? Alnımdan kan akıyor Gülseren! Benim kanım mı bu? Senin kanın mı yoksa bilemedim ki. Bedri ağlıyor 'Mecburdum abla! Olmadı yapamadım. Olmadı' diyor. Kırk yıl olmuş oysa. Ama bak olmamış Gülseren. Ne güzel eğlenecektik o gece! Hatırlıyor musun ikimiz de en güzel giysilerimizi giymiştik? Sen kısa bir etek giymiştin. Kot. Siyah bir bluzun vardı; hafif parlak. 'Baba arabayı alalım; n'olur! N'olur, n'olur' diye yalvarmıştım babama. Maksim Gazinosuna gidiyorduk beraber az iş mi? Zeki Müren dinleyecektik hem. Sen, ben ve sevgili Bedri! Büyük aşkın Bedri! Biricik erkek kardeşim Bedri! Bir de Selma tabii. Can dostum Selma. Ah ne de güzel söylemişti Zeki Müren 'Veda Busesi' şarkısını. Gözümden kaçmadı bak Bedri'nin alnına kondurduğu buse. Tam da Zeki Müren 'Alnına koyarken veda buseni' derken... Biraz da içmiştim ya ben. Alışık da değilim. Ne arabayı kullanmaya ne de içkiliyken araba

kullanmaya. Hem de gece yarısı.

Ah Gülseren ne bilirdim ben polis nasıl bir şey, ne bilirdim ben çatışma nedir... Maksimden çıktık işte bak ne kadar neşeliyiz. Bağdat Caddesine çıktık; hepimiz hafif çakır keyif. Zeki Müren söylemeye devam ediyoruz hep birlikte. Polis var tam Göztepe'nin girişinde. 1979 yılı sonbaharı. Ah ne de güzel hava. Direksiyonda olmak ne güzel! Özgürlük duygusu ne güzel diyorum içimden. Polis elini kaldırıyor. 'Dur' diyor eliyle bana. Duramam ama sarhoşum diyorum. Gaza basıyorum. Geçtim polisi. 1979 yılının sonbaharı. Gencecik bir kadın şoförüm. Polisi geçtim. Bir çığlık geliyor arkadan. Bedri'nin çığlığı. Bedri mi yaralı bir aslan mı bağıyor kafam karışıyor. Cam mı patladı! kırıkları. 'Gülseren' diye bağıyor Bedri. Bağırmıyor haykırıyor. Durduruyorum arabayı. Bomba mı patladı! Gülseren'in başı düşmüş Bedri'nin göğsüne. Bedri'nin bembeyaz gömleği kıpkırmızı! Gülseren'in güzelim kabarık dalgalı saçları kıpkırmızı. Gülseren hareket etmiyor. Gülseren yok. Gülseren gitmiş. Gülseren'in saçlarının arasında kocaman bir delik var. Arabanın arka camı paramparça! Polis 'Dur' dedi. Durmadım. Polis vurdu. 1979 sonbaharı. Polis var her yerde. "Dün gece saat 12.05'te polis İstanbul Bağdat Caddesinde dur emrine vurmeyan araca ateş açtı. 23 yaşında genç bir kadın öldü." Gülseren öldü. Ah be Gülseren!

Yerde can çekişen Münevver'in kanlı başını kucağına aldı Bedri. "Yapamadım abla dedi! Olmadı! Tutunamadım! Sevemedim! Barışamadım! Affedemedim abla!" Gözyaşı karıştı kanına Münevver'in. Babasını gördü bir an. Gülseren'in saçları örtüyordu babasının başını. Mutfakta kaynayan çayın buharı taşıyordu dışarı doğru. Bir adamın bağırma sesini duyduğunu söyledi daha sonra karşı komşu. Güneş doğmak üzereydi. Korkmuştu sesi duyunca komşu. Telaşla kapıyı açmıştı. Polisi çağırmıştı hemen. Evin içinde her şey normaldi. Olay yeri kapının eşiğiydi. İki ölü vardı. İki kardeş. Maktul bir avukattı. 65 yaşındaydı. Katili kardeşiydi. 63 yaşındaydı. Ablasını bilinmeyen bir nedenle öldürdükten sonra aynı tabancayla kendini vurmuştu. Evin içinde her şey normaldi. Maktul en son kendine çay yapmıştı. Polis geldiğinde çay hâlâ kaynıyordu. Koltuğun üzerinde Suç ve Ceza kitabı vardı. Polis "Dur!" dedi. Gülseren öldü! 1979 sonbaharında. ■

Lavinia

ORHAN ÇOLAK- 11/B

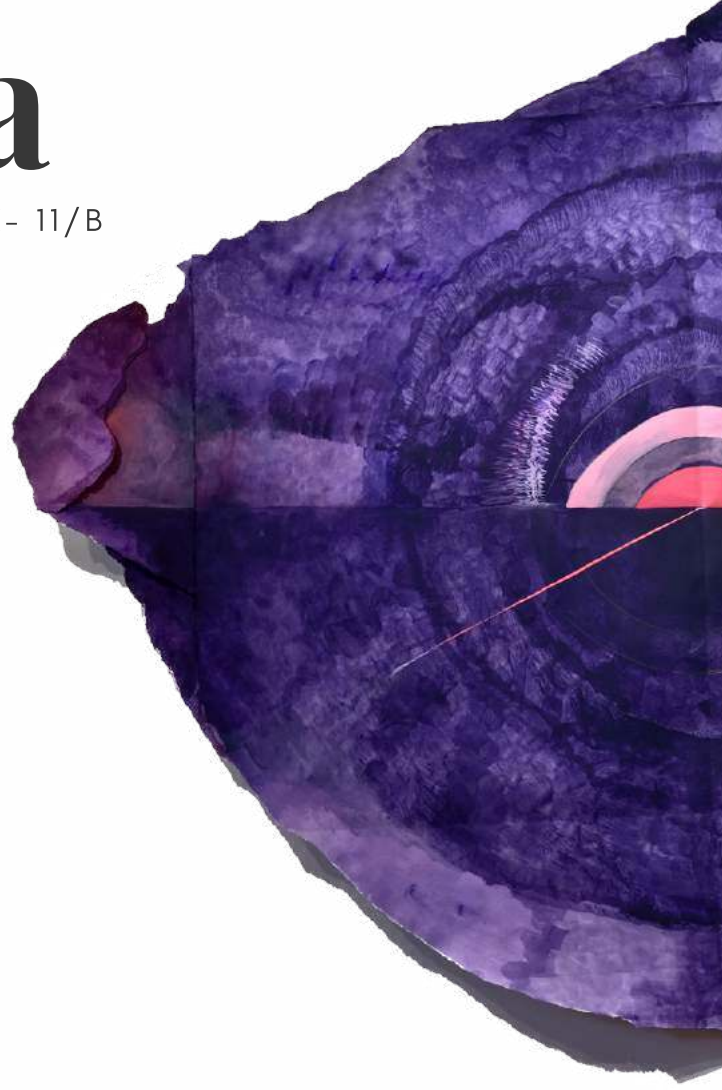
Lavinia, dudaktan damağa üç hece... Her defasında garip bir haz ile dişlere dayanır; ölümün çiçeği mehtabın solgun darbelerini taşır, adeta derisine işler. Yaprakları pembenin en nahif tonuna bürünmüş; gökyüzünde asılı olan yıldızlara doğru, sapmaksızın, şaşırtıcı bir kararlılıkla. Elime almak istiyorum bu hiçlikten doğmuş çiçeği. Tırnaklarımın üzerine dökülsün yavaşça, kökünü karanlıktan sıyrıp kalbime bastırmayı diler hale geliyorum. Çok uzaklardan beni izleyen iki yabancı göz için fazlasıyla enaniyet dolu bir düşünce bu.

Yürüdüğü çizgiden sapmış, tecelliyi avuçlarından yere bırakmış bir çocuğun fevri hareketlerinden ibaret basit bir ikilem. Yine de boğazıma kadar yükselmiş olan, kızılın en ilahi tonuyla kutsanmış arzu ateşini damarlarıma itmek amacım. Olabildiğince sert ve ileri. Böylece içimde kaynayan kanı günahlarıma satacak, memnuniyetin huzur dolu bakışlarında kendimi baygın göreceğim. Bilincin sahte iplerinden kendini kurtarmış tahta bir kukla gibi, savrulurken uzaklara, daima ufka...

Matemin rengi siyah derler, bu böyle sürüp gitmiş kocaman bir yalandan ibarettir. Siyah hiçliği temsil eden bir karaltıdır, kendi çevresinde sürekli dönüp duran bir karadelik. Üzerine gelen her şeyi kapatan bir örtü misali tüm uzayı ellerine almış, kötücül bir tutku. Doymak bilmeyen açlığın getirdiği sapkınlık, isimlerin bile yeterli kalamayacağı sahife-i kader. Oysa pembe öyle değil, hele şu anda gözümün önünde bahar meltemiyle sarsılan Lavinia hiç değil. Üzerinde gerçek olmayan hiçbir iz yok. Tek görebildiğim olabildiğince uzanan acılar silsilesi, açık pembe renginin köklerine gizlenmiş ızdırap tohumları her an yeşermeye hazır. Tek istediği has gazaptan bir yudum içebilmek. Böylece toprağın, büyük taşların arasından neredeyse hiç çaba sarf etmeden çıkabilecek güce kavuşacak. Tüm bu inandırıcılıktan uzak, kurmaca evreni silebilmek için.

İşte tam bu noktada ben devreye giriyorum, kusursuz bir hikâyenin kusurlarla dolu kahramanı olarak, bu çiçeğe istediği acıyı vereceğim. Öylesine istekli ve öylesine muhteris davranacağım ki henüz açılan taç yaprakları gökyüzüne yönelecek, etrafındaki tüm bu uğultuyu bir çırpıda kesip alacak. Kulağımda daha fazla başıboş fısıltılar istemiyorum artık. Tek dileğim bu ölüm çiçeğinin hayata gelmesi, gövdesinden taşacak saflığın kirpiklerimde dans etmesi, dudaklarımın çatlaklarına pınarımı doldurması. Çok da büyük bir azimet değil bu Tanrım. Bir saniye de olsa yeter bana; yeter ki Lavinia'm ulaşsın yıldızlarına, ait olduğu yere.

Dilimi damağıma yapıştırarak derin bir nefes alıyorum, boğazımı yakan soğuk hava beni canlı hissettiriyor. Saçlarımın arasına karışıyor rüzgâr, kucaklıyorum onu. Sanki hep dostmuşuz gibi dans ediyorum olduğum yerde. Pek ayrılma niyetlisi de

usulca kımıldıyor, ilgiye muhtaç bir bebek misali bana bakıyor. Onu görebiliyorum bu sefer, nedenli bir serzeniş çukurunda olduğunu izliyorum. Kemikleri ağa takılmış, ecelini bekleyen bir

av misali; Lavinia da sıkışmış bir ruh. Görebileceğiniz en güzel ruh, öfke ve acıyla kutsanmış.

Her zaman en büyük zaafım olmuştur bu, yardıma muhtaç güzel ruhlara üfleme isterim.

Elimden geldiğince insaf ve meveddet dolu, acelesiz, ne kadar uzun sürerse bu eylem o denli haşyet kokuları gelir burnuma. Sevgi ile harmanlanmış, ölümle noktalanmış kusursuz bir şiir misali. Okumaya doyamadığım, dokunamadığım, dizelerinde kaybolup benliğimi yitirdiğim bir şaheser. Bu yüzdendir içimde coşan heyecan seli. Lavinia'yı gördüm ya, her şey yerli yerine oturdu artık. O ruhların en cemilesi, hasletten uzak, yüce. İçime dolan ayaz kuvvetini

arttırıyor ansızın, burnum Lavinia'nın yapraklarına dokunuyor. Titriyorum. Kasıklarına ve omzuma ateşler basıyor, soğuk beni ısıtan bir battaniyeye dönüşüyor. Son kez üflüyorum nefesimi içimde bir yerlerde kalan ehvalardan kurtulmak adına. Lavinia'ya nefsimden hiçbir parça vermeyeceğim, o saf olmak için yaratılan bir abide. Gözlerimi ona dikiyorum ve zihnimi arındırıyorum. Ölüm çiçeğiyle bir bütün oluyorum, o yapraklarını göğe açıyor; bense üzerine çöktüğüm toprağa karışıyorum. Cildimi kapatan toprak gitgide büyüyor. Batıyorum; daima derine, daima dibe.

değilim zaten; çiçeğim uçurumun kenarında dikilmiş, bana muhtaçken. Aldığım nefesi geri veriyorum ve dizlerimin üzerine çökerek dudaklarımı Lavinia'nın pembe yapraklarına yaklaşıyorum. Kokusu beni mest ediyor, bana vaat edilmiş ancak hiç var olmamış bir ülkeye seyahat ediyor gibiyim. Tarifi zor; kelimelerim zihnimin duvarlarına çarparak paramparça oluyor. Dirayetimi yitiriyorum. Nefesimden ufak bir parça üflüyorum ona doğru. Sakin, ancak sitemkâr bir vaziyette. Çiçeğin yaprakları

Yalnızca üç saniye sürüyor Lavinia'mın ölmesi. Bir, iki ve üç. Basit rakamlar içine sığdırılıyor onun eşsiz ölümü. Yapraklarının pembesi soluyor. Yerini grinin yaşlı tonuna bırakıyor, bulutlardan akan hüznün gibi ya da dumanlar arasına karışmış ukde duygular gibi. Gözlerim pürdikkat onun solması izliyor. Ecele teslimiyet. O bakışlarımın önünde yitip gittikçe ben de zamanın keskin kırbacına asıyorum kendimi. Bedenimin altında çalkantılı bir deniz, uçurumun neredeyse en ucunda yalnız ikimiz varız. Ben ve Lavinia. Gözlerimden yaşlar akıyor, çok mutluyum. Vücudumu kapatan yalancı derinin soyulduğunu fark ediyorum, karnımdan aşağı kökler dökülüyor. Toprağın dibine gömüldükçe daha güçlü nefes alıyorum. İhtiyacım olan tek şey arzu, ölümün isteğiyle doldurulmuş, hakiki istek. Fani kabuğumdan çıkıyorum, küçülüyorum, doğaya olan aşkımla tomurcuklanıyorum. Ruhum pembenin o ecel kokan tonuna boyanıyor. Aklımda kalan son düşünce, Lavinia ile ne kadar yakın olduğumuz. O yapraklarını soldurmuş, Azrail'ine kavuşmuş mesut bir çiçek. Bense onun yanında henüz yeni yeni beliren bir goncayım. Yapraklarım cılız, köklerim daha uzanamamış, sadece yaşıyorum. Bir amaç gütmeyen, öylesine... Şimdi uçurumun kenarında iki çiçek var artık: Biri ölüm kokan gri Lavinia, biri de henüz patlak vermiş, taze bir ölüm çiçeği olan ben. İkimiz yitip gidiyoruz. Rüzgârlar alıp götürüyor pembemizi, yaşanmışlıklarım uzaklara uçuyor. Lavinia ve ben yitip gidiyoruz. Her zaman öylesine. ■

İMAMBAYILDI

RIZA TOPRAK KAHYA - 9/A

*Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
develer hafız, pireler hattat iken, ben dedemin
beşiğinde horul horul uyur iken, ben düştüm
beşikten, yengem düştü eşikten, anam kaptı
muskayı, babam kaptı tesbihi, başladılar
kovalamaya, ben kaçtım onlar kovaladı. Az
gittim uz gittim, dere tepe düz gittim, bir de
arkamı dönüp ne göreyim, hacca kadar yol
gitmişim, hacca kadar yolumda da bin bir
çeşit köy gezmişim. Bu köylerden biri de
Müminler Köyü'ymüş.*

Bu Müminler Köyü çok güzelmiş, insanların başı hiç derde girmezmiş. Meydanında büyük bir çınar ağacı, her bir yanında rengarenk çiçekler, kuşlar, horozlar köstebekler; kıpkırmızı çatılı masmavi evler, şarıl şarıl su akan güzel çeşmeler varmış bu köyde. Böyle güzel bir köyün tek bir sıkıntısı varmış ama. İğrenç sesli imamları, minareye çıkıp ezanını okumaya başlayınca sağır sultan bile duymuş. Herkes kulaklarını tıkarmış, cemaat bile bu imamdan hiç hoşlanmazmış. O sesi duyan kuşlar kaçır, köstebekler deliklerine girermiş, hele sabah ezanını okurken horozlar bile ona beddua edermiş.

Gel zaman git zaman, köyden Hüsnîye Teyze bir plan kurmuş. Bu imamı yok etmeyi kafasına koymuş. İnmiş bahçeye zıkkım toplamış, çıkmış yukarı zıkkımın kökünü ayıklamış. Zıkkımın köküyle bir güzel yemekler yapmış. Küçük bir çocuğu varmış Hüsnîye Teyze'nin. İsmi Ayşe'ymiş. Çağırılmış Ayşe'yi.

"Ayşe biraz yanıma gelsene!"

Gelmiş küçük Ayşe anasının yanına. Sormuş:

"Niye çağırdın ana?"

"Ayşe, ben biraz imambayıldı yaptım. İmamlar bayılır. İmam bayıldı ya, hadi kızım yola çık da ikram et imam amcana. Ama sakın ola ki çok geç kalma, öğle namazından önce git, yoksa yakalanırsın imamın karısına. O kadın kaçıktır, içtiği çay biraz fazla açıktır, görürse seni elinde

poşetle, zanneder ki yemekte zıkkım vardır. Ne olur ne olmaz, biraz karnı yarık koyuyorum poşetine, imamın karısı Rıdvaniye Hanım'a yakalanırsın diye, görürse seni poşetle, imambayıldıyı sakla montunun cebine, ona karnıyarıktan başka bir şey yedirme. Hadi yola koyul kızım artık, vakti geç etme, başına da bir paçavra bağla, açık saçla girilmez camiye." Ayşe koyulmuş yola, ama karnı başlamış guruldamaya. Poşettekileri yiyemezmiş. Onları anası yapmış başkalarına. İki dakikadan bir şey olmaz demiş, oturup yemek yemiş bir dükkânda. Yemeğini yemiş, elhamdülillah demiş. Ama varınca camiye, korkudan kaskatı kesilmiş.

Rıdvaniye Hanım çoktan gelmiş oraya, elinde poşetle Ayşe'yi görünce bitivermiş yanında. Kaşları çatık yüzünde bir çirkin bir ifade, sırtına takmış bir motorlu testere, cebinde zemzem suyu, boyunda muskalar, sağ elinde yedi tesbih, sol elinde matkap var, başında kırk kat örtü, ayağında takunyalar, yolda görsen zannedersin canavar. Böğürmüş kızın yüzüne:

"Höşt bacaksız senin yolun nereye?"

Ayşe cevaplamış titreyerek:

"Annem yemek yapmış da imam amcaya ikram etmeye."

Sormuş Rıdvaniye Hanım hönküre hönküre:

"Poşetten patlıcan kokusu gelmekte, yoksa senin aklın imama imambayıldı mı götürmekte?"

Annen koymuş zıkkım yemeğin içine, kendi aklınca ezan okurken onu bayılıp düşürecek, gönderecek ahirete. Ben bu numaraları çok gördüm kâfir velet, seni şuracıkta öldürmediğime yat kalk dua et, camiye sokamam böyle bir putperest, o yüzden buradan bir an önce firar et!" Ayşe korkmuş, ama imambayıldıyı saklamış cebine, zangırdayarak cevap vermiş Rıdvaniye yengesine:

"Olur mu öyle Rıdvaniye Hanım ablam, ben kendi ellerimle öyle haram işler yapmam. Bayılır mı hiç bu yemekten imam? Karnıyarık poşetteki. Yedirmem ben imama haram."

Rıdvaniye Hanım sakinleşmiş, karnıyarığı duyunca Ayşe'ye sual etmiş:

"Ah kuzum vah kuzum, benim imanlı kuzum, öyle desene baştan, benim de karnım çok acıktı, bana da verir misin yanından?"

Ayşe vermiş ona da yemekten, imamın yanına gidecekmış tezden. Bir anda bir ses yükselmiş.

Rıdvaniye Hanım'ın karnı şişmeye başlamış birdenbire, cemaatten biri çıkıp demiş ki:

"Bu kadın hamile!"

Doktor bulmuşlar, yardıma koşmuşlar, ne yaptılarsa beyhude, doğumu bir türlü yapamamışlar, sonunda son çare kasaptan kurban kesme bıçağı almışlar. Sezaryen yapmak için kadının karnını yarmışlar, bir türlü bebeği bulamamışlar. Kadının yarık karnında sadece yedi porsiyon karnı yarık bulmuşlar. Varmış imamın yanına Ayşe, o kadar engele rağmen, sormuş imama hemen:

"İmam amca, imam amca! Annem yemek yaptı da getirdim biraz sana, ezanını aç aç okuma, yazıktır sana." İmam almış imambayıldıyı, yemiş bayıla bayıla, demiş ki Ayşe'ye:

"Kızım Allah senden razı ola."

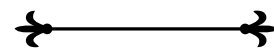

"Ertesi gün ramazanın ilk günüymüş. Rıdvaniye Hanım kalkmış sahura, karnındaki şişlik inmemiş hâlâ. Bir fikir gelmiş aklına. Almış eline bir oklava ile tava. Çıkmış sokağa bağıra bağıra, karnına vura vura, başlamış insanları çağırmaya sahura."

Minareye çıkmaya başlamış imam yavaş yavaş, bu arada düşünmüş kendi kendine: "Ayşe'nin ikram ettiği çok lezzetli bir aşı!" Çıkmış sonunda minareye, başlamış bağırıma, cemaati namaza çağırıma. Ayşe hiç bu kadar yakından duymamış imamı, önce karga ciyaklıyor zannetmiş bu ezanı, sonra karga olmadığını anlayınca zannetmiş tahtaya tebeşir sürünce çıkan cızırtı. En son ambulans sireni zannetmiş, hastaneye götürdüklerini Rıdvaniye Hanım'ı. İmam artık ezanın sonuna gelmiş, son sözleri de böğürecekmiş, sonra birden bunalıvermiş. Bunalış o bunalış kendini kaybetmiş. Minareden aşağı düşmüş, düşerken beyaz bir ışık görmüş. Cayırdamış "Yardım edin ey müminler!" diye, ama artık ne dese nafile, düşmüş yere, kavuşmuş eceline. İnsanlar bağırılmışlar ardından:

"İmam bayıldı!" diye, izlerken bu olayı hayretle. Ertesi gün ramazanın ilk günüymüş. Rıdvaniye Hanım kalkmış sahura, karnındaki şişlik inmemiş hâlâ. Bir fikir gelmiş aklına. Almış eline bir oklava ile tava. Çıkmış sokağa bağıra bağıra, karnına vura vura, başlamış insanları çağırıma sahura. Hüsnüye Teyze kalmış yatağından, artık pes etmiş bağırışlardan kurtulmaktan. Demiş ki, "Nerde iman, orda bağıran çağıran!"

Gökten üç taş düşmüş, biri imamın sesi kadar imamın başına, diğeri karnı kadar Rıdvaniye Hanım'ın başına, diğeri ise yere. Darısı benim başıma...

Şehnaz'ın Masalı

KARDELEN ÖZKAN- 9/A

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde dünyada hiç yer yokmuş, insan çokmuş. Kelebek uçmuş dereye. Bakmış kurbağa nerede? Dere boyu çalılık, ortada bir kayık, şu kelebek ne de alık... Aylardan mart, bu kedi hiç rahat durmayacak. Hop oraya hop buraya derken yaramazlığın cezasını almış dereden su içerken. Kedi düştü dereye, kelebek uçtu havaya, kurbağa ise hala yok ortalarda. Kelebek küstü kurbağaya. Kedi tutundu kayığa. Kelebek uçarken havada çarptı bir ağaca. Bir elma düştü kurbağanın tepesine. Kurbağa "Virak!" dedi. Bunu duyan kelebek yere indi süzülerek. Elmanın yarısı kelebeğe, bu masalı anlatmak da bana düştü.

»»—————««

Yine günlerden bir gün kelebek, kurbağayı ararken Şehnaz ve kocası Şehvar da ünlü Eftal'in gösterisinin yapılacağı yeri arıyormuş. Şehvar ülkenin en önde gelen ve en zengin adamlarından biriymiş. Ayrıca çok zalimmiş. Her gün bir genç kızla evlenip ertesi sabah onu öldürürmüş. Şehnaz onunla evlenmek zorunda kalmış ama hemen buna bir çare düşünmeye başlamış. Bir plan yapmak için zaman kazanması gerekirmiş. Neyse ki, evlendikten hemen sonra kocasını her yerde afişleri asılı olan bu pandomim gösterisine gitmeye ikna etmiş. Az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler ve sonunda bu yere ulaşmışlar. Gösterinin yapılacağı yer tıklım tıklım doluymuş. Herkes sabırsızlıkla Eftal'in sahneye çıkmasını bekliyormuş. En sonunda sahneye çıktığında tüm gözler onun üzerinde toplanmış. Onca seyirci arasından Eftal'in gözünün gördüğü tek kişi ise Şehnaz'mış. Eftal; kiraz dudaklı, elma yanaklı, zeytin gözlü bu genç kızı görür görmez âşık olmuş. Şehnaz'ın ise yüreği ağzında, gözü saatte, kulağı kocasındaymış. Gösteri bittiğinde Şehnaz'ın korku dolu bakışları arasında herkes Eftal'i alkışlamaya

başlamış. Alkış bittiğinde Şehvar evin yolunu tutarken Şehnaz da çaresiz adımlarla onu takip etmiş. Biraz daha zaman kazanmak belki de kaçmak için bir yalan uydurmuş Şehnaz. Fularını gösteride düşürdüğünü söyleyen Şehnaz, kocasını atlatıp gösteri salonuna geri dönmüş. Şehnaz'ın döndüğünü gören Eftal çok sevinmiş; fakat, onun yanına gitmeye çok çekinmiş. Çünkü bu kadar güzel bir kızın kendisini asla sevmeyeceğini düşünüyormuş. Bu yüzden sahnenin arkasından onu izlemeye başlamış. Hâlâ bir plan yapamayan Şehnaz ise çaresizlikten ağlamaya başlamış. Şehnaz'ın gözünden süzülen damla damla yaşları gören, hıçkırıklarını duyan Eftal kahrolmuş. Genç kızın moralini nasıl düzeltebilirim diye düşünmeye başlamış. Kız yaşadığı kötü olayları, dertleri unutsun diye ona bir masal anlatmaya karar vermiş. Saklandığı yerden bildiği bir masalı kıza anlatmaya başlamış:

-Bir varmış, bir yokmuş...

Aniden gelen bu sesi duyan kız resmen büyülenmiş. Ses o kadar rahatlatıcı bir sesmiş ki kıza bütün dertlerini unutturmuş. Sesin nereden geldiğini bulmak için bir o yana bir bu yana bakınan kız kimseyi görememiş ve anlatılan masalın büyüsüne kapılıp dinlemeye devam etmiş. Bir yandan masal anlatan bir yandan Şehnaz'ı izleyen Eftal, kızın masaldan çok etkilendiğini ve dikkatle dinlediğini görmüş. Bu sırada aklına bir fikir gelmiş. Eftal, Şehnaz devamını merak etsin ve buraya bir daha gelsin diye masalı en ilginç yerinde bırakmış. Ses kesildiğinde Şehnaz tekrar etrafına bakmaya başlamış. Yine kimseyi göremeyen Şehnaz sormuş: -Masalın devamında ne olmuş?

Şehnaz masalın sonunu öğrenmek için yanıp tutuşsa da sorusuna cevap alamamış. Gösteri salonu sessizliğe kapıldığında Şehnaz bu büyüleyici sesi bir daha duyamayacağı için çok üzülmüş.

Derken, salonda başka bir ses duyulmuş. Şehnaz'ı aramaya gelen Şehvar'ın kaba ve haşin sesi salonda yankılanmış. Sesi duyar duymaz Şehnaz'ın aklına bir plan gelmiş. Şehnaz eve gider gitmez planını uygulamak için harekete geçmiş. Sesini gösteri salonunda duyduğu sesin verdiği rahatlamayı verebilsin diye inceltmeye çalışmış ve o da Eftal'in anlattığı bu masalı kocasına anlatmaya başlamış:

-Bir varmış, bir yokmuş...

Merakla Şehnaz'ı dinleyen kocası, masal en heyecanlı yerinde bittiği için sinirlenmiş. Şehnaz ise ona masalın devamını yarın anlatacağını söylemiş. Başta Şehvar buna karşı çıksa da bir süre sonra uykuya yenik düşmüş. Şehnaz ise bu sayede canını kurtarmış. Fakat masalın devamında ne olduğunu bilmeyen Şehnaz ertesi gün için büyük bir korkuya kapılmış. Kocasının uyuduğunu görmüş ve bundan faydalanarak gizlice gösteri salonuna gitmiş. Hikâyeyi anlatan kişinin orada olması umuduyla salona girmiş. Gösteriden sonra ortalığı toparlamak için salonda kalan Eftal, Şehnaz'ı görünce çok mutlu olmuş. Hızlıca saklandığı aynı yerine giren Eftal, Şehnaz'ın söylediklerini dinlemeye başlamış:

-Ben masalın devamını dinlemek için geldim. Şehnaz'ın bu isteğinden sonra, Eftal hemen masalın devamını anlatmaya başlamış. Masalı yine en heyecanlı yerinde bitiren Eftal, yine aynı soruyla karşı karşıya kalmış:

-Masal nasıl devam ediyor?

Fakat Şehnaz sorusuna yine cevap alamamış. Hızlıca eve dönmek için hareketlenen Şehnaz "Yarın yine masalın devamını dinlemeye geleceğim." demiş. Eve döndüğünde kocasının uyumaya devam ettiğini görünce derin bir nefes almış ve kendisi de huzurla uykuya dalmış. Ertesi gün yine aynı şekilde kocasına Eftal'in anlattığı masalı anlatmaya devam etmiş. Şehvar, masal yine en heyecanlı yerinde bittiği için devamında neler olacağını çok merak etmiş. Masalın devamını ertesi gün dinlemek için Şehnaz'ın bir gün daha yaşamasına izin vermiş. Akşam kocası uyuduğunda Şehnaz yine evden kaçmış ve masalın devamını dinleyip geri dönmüş. Ertesi günlerde de yine böyle olmuş. Bin bir gün Eftal anlatmaya, Şehvar dinlemeye, Şehnaz ise yaşamaya devam etmiş. Bininci günün akşamında Şehnaz yine masal dinlemeye gittiğinde Eftal'in sesi bu kez çok üzgün geliyormuş. Şehnaz bu gizemli ses masal anlatmaya başlamadığı için kuşkullanmış ve bu sesin sahibine sormuş:

-Bugün ne masalı anlatacaksın?

Eftal, Şehnaz'dan özür dilemek için saklandığı yerden bu gecede çıkmış. Sonunda sesin sahibiyle yuz yüze gelen Şehnaz, gösteride dikkatli bakma-

dığı bu yüzü incelemeye başlamış ve sesi kadar yüzü de büyüleyici olan bu oğlana âşık olmuş. Fakat oğlanın güzel gözlerinde bir hüzün varmış. Şehnaz ne olduğunu sormaya çok çekinse de sormuş ve aldığı cevap onu da çok mutsuz etmiş. - Benim anlatacak hiç masalım kalmadı. Şehnaz gözyaşlarına boğulmuş. İstemeye istemeye de olsa evin yolunu tutmuş ve ertesi gün anlatacak bir masal bulmak için düşünmeye başlamış. Düşünmüş, düşünmüş, düşünmüş ancak bin birinci gün akşam olduğunda, aklında anlatacağı hiçbir masal yokmuş. Masal dinlemek için sabırsızlanan kocası öfkelenmeye başlamış. Şehnaz ne anlatacağını bilmeden masala başlamış.

-Evvel zaman içinde...

Telaşla bir masal bulmaya çalışan Şehnaz, kocasına kendisi ve Eftal'in masalını büyü bir şekilde anlatmaya başlamış. Kocası uykuya daldığında Şehnaz bu defa eve bir daha dönmek üzere yola çıkmış. Gösteri salonunda çaresizce oturan Eftal, Şehnaz'ı gördüğünde çok şaşırılmış ve sevinmiş fakat söylediklerini duyduğunda daha da çok sevinmiş. Şehnaz, Eftal'e olan aşkını itiraf etmiş. Sonra Eftal de onu ne kadar çok sevdiğini söylemiş ve sonunda ikisi kaçmaya karar vermişler. Masallardaki sihirli mekânlara doğru yola çıkmışlar. Şehvar ise sabah uyandığında etrafta karısını ararken onun bıraktığı notu bulmuş. Notta şöyle yazıyormuş:

-Dün sana aslında kendi masalımı anlattım. Akşam masalın sonunu anlatamayacağım için bu nota yazmaya karar verdim. Masalın sonunda iki âşık kötülerden uzak bir yere, sonsuza kadar mutlu yaşamaya gittiler. Kötü adam ise alabileceği en büyük cezayı aldı ve yalnız kaldı. Ne derler "Zorla güzellik olmaz." Umarım sen de bu masaldan zorbalığın hiçbir şeye çözüm olmadığı dersini çıkarmışsındır.

Şehnaz'ın da notta yazdığı gibi Şehvar yalnızlıkla cezalandırıldı. Eftal ve Şehnaz ise gittikleri yerde sonsuza dek mutlu yaşadılar. Kısacası; onlar ermiş muradına, biz çıkalm kerevetine.

Soyut Güzellik

EFE KOCACENK- 10/B

“

SAHTELERE Mİ DEĞİŞTİN BENİ? HANİ SÖZ VERMİŞTİN BANA?
HANİ BIRAKMAYACAKTIN GERÇEKLİĞİNİ? SEN MASKELERİ NASIL
BU KADAR SEVER OLDUN, NASIL BIRAKABİLDİN ÖZÜNÜ? ”

Yaşarken ölüyorum yahu, yaşarken. Var mı daha ötesi? Yüreğimi dağlarken o ucu kızgın mızrak misali kelimeler, acımama-lydı canım. Gülmeliydim, hep gülmeliydim. Ağlamak günahı bana. Gülmek ise farz. Ya soyutlandığım vakit dünyamdan, çevremden ya da onların "ben" inden? Ne olacaktı bana ait "ben" ile baş başayken? Nasıl bakacaktım yüzüne? Demeyecek miydi bana, "Sahtelere mi değiştin beni? Hani söz vermiştin bana? Hani bırakmayacaktın gerçekliğini? Sen maskeleri nasıl bu kadar sever oldun, nasıl bırakabildin özünü? Sen değil miydin yapmacıklar arasında samimiyeti kaybetmeyeceğini söyleyen? Ne oldu sana? Nasıl yapabildin bunu?". Ya ben ne cevap verecektim? Ağzımı açıp konuşabilecek miydim? Kelimelere dökebilecek miydim, sözcüklerim yetecek miydi pişmanlığımı anlatmaya? Hah! Ağzımı açmak, kelimelere dökmek de neymiş; tek bir sözcük, hatta tek bir harf dahi belirebilecek miydi zihnimde? Ama bir konuşsam, ah o ağzımı açıp bir konuşma-ya başlasam; susmayacakmışçasına... Dökebilsem içimi, sıralasam bahanelerimi ve boşuna yalanlarımı, neden aralarına karışıp kaybolduğuma dair. Ama hepsi boş... En küçük ayrıntısına kadar anlat-sam bile hepsi boş. Çünkü konuşmadan, düşünmeden, hissetmeden; konuşurken, düşünürken, hissederken olanları anlatmamı mümkün kılan kişi yalnızca bendim. Sitem eden bendim çünkü. Azarlayan bendim. Çıkışan, defalarca kez paramparça eden ve hemen sonrasında itina ile toparlayan bendim. Ve sitemini dinleyen de bendim. Azarlanan da bendim. Çıkışılan ve parçalanıp toparlanan da bendim. Tüm bunları dışarıdan seyreden de bendim. Yani ben "ben" ile çatışıyordum. Ne garip şeydi bu.

Olmuyordu işte, olmuyordu daha ne diye zorluyordum ki? Cezbediciliğine bıraksam ya kendimi... Ya da dalsam onların arasına, atlasam sahtelerin dünyasına. Ne kaybederdim ki? Ne olurdu ki? "Ben" dediğim şey gerçekten de ben miydim? Ama eğer öyle olsaydı bilirdim bunu herhalde, değil mi? Ya da eğer o gerçekten "ben" isem, o kimdi ki? Çok düşünmeyip atlamalıydım; çünkü, çoktan gelmiştim uçurumun dibine; atlamamak olur muydu hiç? Hem aşağıdaydı işte iyi insanlar? Üstelik, en öndekiler de onlar değil miydi? O tanıdık yüzler dünküler ve yarınkiler değil miydi? Bana bu güzelliği, sahteliğin rahatlığını ve maskelerin sıklığını yakından görme lütfunu gösteren "idollerim"? Bırakıverdim kendimi aşağıya. Hafifliyordum adeta. Onlara ulaşmak için hiçbir engel yoktu önümde. Ve oradalardı işte. Herkes oradaydı da neden yere yaklaştıkça bir bir siliniyorlardı? Ne yani, kimse tutmayacak mıydı beni? Ama ben yere çarpamazdım ki, çünkü öyle olmasın gerekiyor. Gerçi yere çarparsam ne olurdu ki? Ölür müydüm acaba? Yok daha neler! Ben nasıl ölebilirdim ki, hem zaten ben hangi bendim ki? Cidden akıl sağlığımı yitirecektim sanki. Ah, sen neden böyle bir anda buraya gelmiştin ki? Neden aşağıdaydın? Ama asıl merak ettiğim, neden silinmiyordun? Neden kollarını açmış bekliyordun? Sen mi tutacaktın beni? Ama neden tutacaktın ki, sana onca yanlışıma rağmen? Bir isteksizlik, bir huzursuzluk vardı suratında; normaldi tabii. Bu üzer miydi ki beni? Evet. Hem de mahvederdi, dağıtırdı beni. Ama o maske değildi. Onlarca insanın arasında, onlara ihtiyacım olduğunda silinip gidenlerin arasında bir tek o gitmemişti. Silinmemişti ve cap-

“Hayranım sabrına.
Affediciliğine
hayranım. Çünkü
"ben" beni
affedemezken, sen
beni
affedebiliyorsun.”

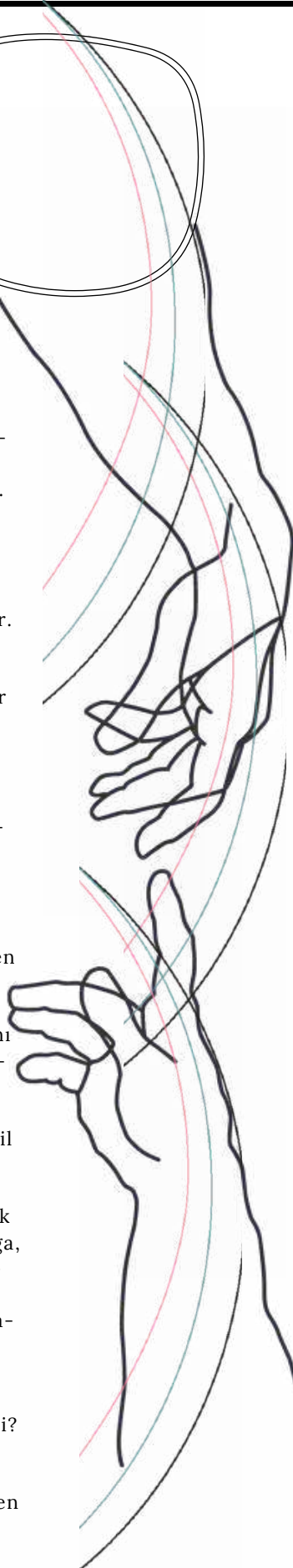
canlıydı. O hep gülmeyi hak eden çehrenin bu denli karadığını, kararttığını görmek... Ah nasıl da yakıyordu canımı... Nasıl soğutuyordu yaşamdan, nasıl bozuyordu aramı "ben" ile... Ama kollarının arasına düşeceğim o anı dört gözle bekliyordum, beni sevmeyişini bu saflığıyla görmeyi hiç istemediğim kadar. Ama ya taşıyamazsan? Ya ağır gelirse sana olan pişmanlığım? Ya sevgisizliğin ve öfken alırsa kollarındaki gücü, bırakır mısın beni?

Belki de bırakmalıydın, sen de silinip gitmeliydin o sahteler gibi. Dağılmalıydım, seni kırdığım kadar çok parçaya ayrılmalıydım. Ve toparlanmam; aramızdaki bunca yaşanmışlıktan sonra, içimdeki kaosu sana bu kadar fazla yansıttıktan sonra senden beni hâlâ bırakmamı istemem kadar imkânsız olmalıydı. Hakkında defalarca kez yanılmış olan ben bir kez daha yanılıyordum. Sen beni sevmiyordun. Hem de hiç sevmiyordun aslında. Ama, neden tutmak için kollarını açmış halde orada dikildiğini anlamıyordum. Ne geçecekti ki eline? Ben hak ettiğimi bulacaktım işte, ne diye arama giriyordun cezam ile? Hem rahatsız değil miydin içimdekilerden? Seninle ilgili söküp atamadığım şeylerden? Aramızı bozduğunu düşündüğün hislerden? Bırak dağılayım, ebediyen gömülsünler toprağa, parçalanmış bedenim ve tüm pişmanlıklarımınla birlikte.

Ne zaman izin verecektin acaba yaptıklarımın karşılığını bulmama? Ne zaman yaptıklarımın affi zor şeyler olduğunu anlayacaktın? Ne zaman koparacaktın bağlarımızı? Ne zaman bırakacaktın beni? Hem nasıl affedebiliyordun ki beni, benim gibi bir yüzü ve pisliği? Sürekli sonradan pişman olan ve özür dilemekten başka bir şeyi beceremeyen bir çocuğu? Aklım almıyor. Cidden aklım almıyor.

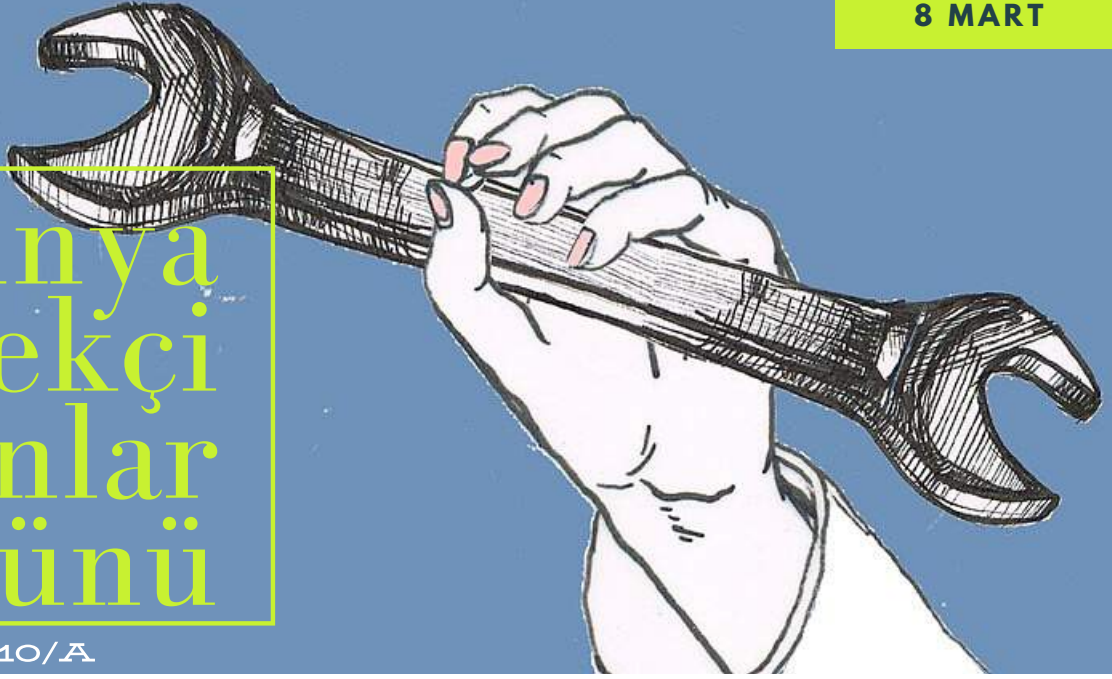
Ama hâlâ bir şekilde yanında bulunabiliyorsam, bu senin bana bir lütfundur. Hâlâ benimle konuşuyorsan bu da bir lütfundur. Ve hala güldüğünü görebiliyorsam, neşene tanıklık edebiliyorsam, mutluluğunu izlerken güzel düşüncelere dalabiliyorsam, işte bu bana bahşedebileceğin belki de en büyük lütuftur. Ama ben böylesine bir güzelliğin zerresini bile hak etmemişken ve üstelik sana yaptıklarım için ben bile acı duyuyorken sen, fazlasıyla hak ettiğim cezamı çekmemi istemiyorsun. Hayranım sabrına. Affediciliğine hayranım. Çünkü "ben" beni affedemezken, sen beni affedebiliyorsun.

Artık anlıyordum. Uçuruma giderken neden orada olmadığını. Neden beni yolumdan döndürmeye çalışmadığımı. Farkına varmamı istediğim şeyler vardı. Maskeler saçmalıktı. Sahteliğe gerek yoktu. Güzel bir saflığın da var olduğunu anlıyordum. Ve ihtiyacım olan şeyin ise, maskemin ardına gizleyeceğim kusurlarım değil; yüreğime gizlemek zorunda olduğum güzellikler olduğunu anlamaya başladım. Evet zorundaydım. Çünkü bunları istemiyordu o. Fazla yakın istemiyordu beni. Eh, durum böyleyken ne yaparsam yapayım olanı da mahvetmekten başka bir işe yaramazdı ki... Ama kesinlikle huzurluydum. Onunla konuşabiliyordum. Hâlâ yakınıdaydım. Ama bana göre en güzeli ise, mutlu olduğunu görüp gülüşünü seyredebiliyordum. O, bunun farkında mıydı acaba? Neşesinin bir insanı bu kadar değiştirebildiğinin? Her görüşünde tekrar tekrar gülüşüne hayran olan birisinin varlığından haberdar mıydı acaba? Zihnimin içindeki sonu gelmez sorgulayışları belki de beni yaşarken öldürenler. Ruhum ölüyordu sanki, sorularım ve sorgulayışlarım boğularak. Ama o, hayata tutunmasını sağlıyordu ruhumun. Çünkü sahteliklerle dolu olan çevremde; doğruluğundan, saflığından, gerçekliğinden emin olduğum ve sorgulamaya gerek duymadığım tek varlık oydu. Ve kişiliğinin saflığına duyduğum güven, belki de çevremdeki tüm somut güzelliklere bedeldi. Ve belki de o, ona muhtaç olduğumun bilincindeydi. Sanırım bu yüzdendi bu merhameti ve affedişleri.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Selin Çağlar- 10/A

8 Mart. Dünya Emekçi Kadınlar Günü. 1921 yılından itibaren ülkemiz kadınlarınca da kutlanan, emekçi kadınlarımıza armağan edilen gün.

Birçoğumuz her yıl olduğu gibi bu yıl da sabah uyandık, sosyal medya üzerinden kadınlar gününü kutladık, etrafımızdaki kadınlara normal olan bu olduğu için "Kadınlar Günü'nü kutlu olsun" dedik. Belki annemize, ablamıza, babaannemize kahvaltı hazırlayıp "sürpriz" yaptık, sonra bulaşıkları "normal" olan bu olduğu için onlara bırakıp masadan kalktık. Belki aile dostlarımızla eşlerimizin, annelerimizin bu özel gününü kutlamak için bir araya geldik; sonra, onlar yemek hazırlayıp servis ederken muhabbet ettik. Belki de kız çocuklarımıza erkek ve kadınların eşit haklara sahip olduğunu, kendilerini asla cinsiyetleri yüzünden ezdirmemeleri gerektiğini söyledik; sonrasında ise erkek kardeşlerine izin verirken onları saatin çok geç olması

gerekçesiyle arkadaşlarının yanına göndermedik. Hiçbirimiz bu günün nasıl ortaya çıktığını düşünmedik.

1857 yılında Amerika'da haklarını savundukları grevde korkunç şekilde can veren 120 kadın işçi ardından kutlanmaya başlanan bu gün için bizler, pahalı hediyeler alıp çevremizdeki kadınları mutlu etmeye çalıştık. Yılın 365 günü bütün dünyada kadınlar haksızlığa, tacize, tecavüze uğrayıp öldürülürken sustuk. Yılın tek bir gününde ise bu duruma olan üzüntümüzü belirttik. Oğullarımıza bakmamayı öğretmemiz gerektiği yerde kızlarımıza giymemeyi tembihlediğimiz için girdiğimiz çıkmazın içinde ne hakimimize güvenebilir olduk ne polisimize... Çünkü biliyorduk ki hakimimiz "Kadın, mini etek giyiyormuş" deyip katile, tecavüzcüye iyi hâl indrimi yaparken polisimiz acil durumda iletişim kurmak için numarasını aldığı kadına gece yarısı taciz edici mesajlar atıyordu.

Kadınları topluma kazandırmak, onları özel günlerde yemeğe çıkarmak değildir. Oğullarımızı iyi bir işin olsun, erkek adam ev geçindirir diye yetiştirirken kızlarımızı Allah iyilerle karşılaştırsın diye yetiştirdiğimiz sürece değil 8 Mart'ı, bütün bir mart ayını Kadınlar Günü olarak kutlasak bile, ne emek hırsızlığının önüne geçebiliriz ne de ölümün.

Dilerim ki anneler oğullarının arkasını toplamak yerine kızları için emekçi, güçlü bir kadın örneği olur ve babalar kızlarıyla bilek güreşi yaptıklarında bilerek yenilmek yerine onları en az oğulları kadar güçlü yetiştirirler. Bütün emekçi kadınların Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlu olsun.

Neden 8 Mart ?

Herkesin bildiği gibi 8 Mart, Dünya Kadınlar Günü olarak kutlanıyor ancak çoğu kişi bu günün sadece basit bir kutlamadan ibaret olduğunu düşünüyor. Peki gerçekten öyle mi?

8 Mart 1857'de New York'ta bir dokuma fabrikasında kadın çalışanlar çok uzun saatler boyu çalıştırılıp bunun karşılığında çok düşük bir ücret alıyorlardı. Bunun üzerine greve çıkmaya karar verdiler, erkeklerle eşit çalışma süresi ve eşit ücret istiyorlardı. Greve tepki göstermek için polisler işçileri fabrikaya kilitlediler ve olaylar esnasında bir yangın çıktı, 129 kadın işçi hayatını kaybetti. Medyanın bu olaya hiç yer vermemesine rağmen işçilerin cenaze törenine yaklaşık yüz bin kişi katıldı. 27 Ağustos 1910 tarihinde Clara Zetkin 8 Mart'ın Dünya Kadınlar Günü olarak anılmasını teklif etti ve bu öneri oy birliğiyle kabul edildi.

Yılın 2020 olmasına rağmen ne yazık ki kadınlara olan bakış açısı hâlâ tam olarak değişmedi. Küresel Cinsiyet Eşitliği'nin raporuna göre 144 ülkeden kadın erkek eşitliğinin tam olarak sağlanabildiği yalnızca 25 ülke var. Türkiye ise bu sıralamada 130. Aslında bunun sebebi toplumdaki cinsiyetçi roller ve kadın bedenine endekslenmiş olan "ahlak". Doğduğu günden itibaren maruz kaldığı cinsiyetçi atasözleri, kadın bedeni üzerinden dillendirilen küfürler

yüzünden kadınlar kendilerini güçsüz görebiliyorlar. Aynı şekilde "Erkekler ağlamaz", "Erkek adam pembe giymez" gibi cinsiyetçi söylemler her ne kadar belli edilmese de erkekleri duygusal olarak etkilediği için kadın ve erkek toplumda çok ayrı varlıkları gibi ele alınıyor.

Atatürk sayesinde Türkiye, kadınlara seçme ve seçilme hakkı veren ilk ülkelerden biri olsa da hâlâ; kadınların gece istediği saatte dışarı çıkamaması, istediğini giyememesi, taciz edilmelerine rağmen korktukları için şikayetçi olamamaları, küçücük kız çocuklarının evlendirilmesi ve taciz vakalarının üstünün kapatılması çok acı...

Tüm bu zorluklara ve engellere rağmen kadınların birçok başarıya imza atmış olması ise gerçekten gurur verici.

Kadınların küçük yaşta okuldan alınıp çalıştırılmadığı, herkesin kadın bedeni üzerinde söz sahibi olmadığı, değer görmeleri için anne olmalarına gerek olmadığı ve şiddete maruz kalmadıkları yeni bir dünya istiyorum. Kadınlar Günümüz kutlu olsun.

BEN BANA TEKTAŞ ALSIN DİYE ÖLMEDİM

Yasemin ERAKKAYA- 10/A

Bu sabah geç uyandım. Biraz ödev yaptım. Daha sonra bu yazıyı yazmak için bilgisayarımı açtım. Birkaç haber sitesine girdim. 8 Mart için yazılanları okudum. Ardından yazmaya başladım.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ortaya çıkışıyla ilgili birbiri ile bağlantılı üç görüş bulunmaktadır:

Birinci görüşe göre, 1857'de New York'ta tekstil işçisi kadınlar, düşük ücretleri, on altı saatlik iş gününü ve artan iş yükünü protesto etmek için bir gösteri yürüyüşü yaptılar. Polis ise, şiddet kullanarak yürüyüşü dağıttı.

İkinci görüşe göre, yine tekstil fabrikasında çalışan kadınlar 25 Kasım 1909'da greve çıktı. Temel talepleri; 52 saatlik çalışma haftası, ücretlerde yapılan malzeme ve elektrik bedeli kesintilerine son verilmesiydi.

Üçüncü görüşe göre, 1911'de dokuma fabrikasında çıkan yangında fabrikada kilitli kalmaları sonucu 129 kadının hayatını kaybetmesiydi.

Başlangıcı hangi olay olursa olsun arkasında büyük anlam taşıyan günün tek bir amacı var. Bu amaç erkekleri yererken kadınlara övgüler sunmak, kadınları erkeklerden üstün görmek, kadınlara değer verirken erkekleri değersizleştirmek değil. Çalışan ve emek veren kadınlara ama sadece bir şirkette değil evinde çocuklarının ve eşinin hayatını kolaylaştıran kadınlara da teşekkür etmek. Bu günün varlığının nedenini anlamadığımız sürece o gün için pahalı bir yemeğin, koca bir demet çiçeğin, gösterişli bir mücevherin, çokça para harcayacağınız bir alışverişin herhangi bir değeri kalmaz.

Bu yazıyı yazdığım gün tam 8 Mart'a denk geldiği için bizim evde bugünün nasıl geçtiğini anlatmak gerekirse: Sabah kalktığımda annem kahvaltıyı hazırlamıştı; ama, babam evde kahvaltı hazırlamadığı için değil; bizden erken kalktığı için. Beraber kahvaltıya oturduk babam, annemin ve benim Kadınlar Günümüzü kutladı. Anneme bunca yıl evde ya da işte bizim için emek harcadığı için teşekkür etti. Ardından kahvaltımızı ettik. Babamın anneme aldığı büyük bir hediyesi ya da hazırladığı bir sürprizi yoktu sadece edeceği bir teşekkürü vardı.

SENEDE BİR GÜN...

Dünya Kadınlar Günü... Neden kutlanıyor, neden böyle bir gün var; neden günlük yaşantısında önem vermeyen, her gün hem ülkemizde hem de dünyanın herhangi bir yerinde sırf kadın olduğu için yapamayacağı, başaramayacağı düşünülen, okula gönderilmeyen, fikri sorulmayan, ezilen, hor görülen, aşağılanan, dövülen, öldürülen, tecavüze uğrayan bu kadar kadın ve kız ÇOCUĞU varken hiçbir şey yapmayıp susanlar ya da iki tweet atıp hayatına devam eden bu kadar insan, neden yılın yalnızca bir günü duyar kasıp kendini eşitlikçi ve modern sayıyor? Neden yeri gelince pekçok şeye gücü yeten firmalar, kurumlar ve hükümetler sadece 8 Mart günü ses (!) çıkarıyor?

Bilmeyenler için Dünya

Kadınlar Günü: 8 Mart 1857'de ABD'nin New York kentinde 40.000 dokuma işçisinin daha iyi çalışma koşulları istemiyle bir tekstil fabrikasında greve başlaması; ancak, polislin işçilere saldırmaması ve işçilerin fabrikaya kilitlenmesi, arkasından da çıkan yangında 129 kadın işçinin can vermesi

nedeniyle 1910 yılında 2.Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda, Almanya Sosyal Demokrat Partisi önderlerinden Clara Zetkin'in ölen o işçiler anısına 8 Mart'ın Dünya Kadınlar Günü olarak anılmasını önermesiyle kabul edilmiştir. Bugün maalesef, yılın her günü yaşanan kadın tecavüzlerini, ölümlerini ve hayatın her alanında olan kadın-erkek eşitsizliklerini tartışmamız, önlemek için uğraş vermemiz gereken günü; Gratis'ten makyaj ürünlerini %50 indirimle alarak ya da annelerimize, eşlerimize, sevgililerimize birer çiçek alıp geçerek kutlamaktayız.

"Yani öyle, 'Aaa ne güzel iyi ki bak kadınız, hadi bunu kutlayalım!' diyerek ortaya atılmış, erkekler kadınlara hediye alsın, kadınlar da indirimli alışveriş yapıp ekonomi

ye can versin diye uydurulmuş tatlıs bir günden 'biraz' daha fazlası." demiş İbrahim Selim Kadınlar Günü için ve eklemiştir: "Kadınların eğitim haklarının ellerinden alınmadığı, çocukluklarını giydikleri gelinlikle unutmadıkları, bedenlerinin hem sermaye hem namus sayılmadığı, erkeklerin şiddetinden, hemcinslerinin gıybetinden yılmadıkları, değer görmek için anne ya da bacı olmaya ihtiyaçlarının olmadığı, o güzel yepyeni Türkiye'ye selam olsun!"

İşte Kadınlar Günü'nün amacı da kadınların sahip olmaya haklarının bulunduğu ve istedikleri bu şeylerin gerçekleşmesi de, dünyada bu haklara sahip olmayan tek bir kadın kalmayana dek elimizden ne geliyorsa yapmamıza bağlıdır. Her sene tekrar tekrar hatırlatılması, göze sokulması için yılın bir gününün belirlenmesi de gayet mantıklı ve makuldür aslında, anlayana...

Bu arada şimdi bu yazıyı okuyup yok 'pozitif ayrımcılık', yok 'kadınlara öncelik' diyecekler için söylüyorum: Biz kadınlar hele bunu asla istemiyoruz. Eğitimde, sağlıkta, iş ortamında, sosyal hayatta, aile içinde ve daha pek çok yaşam alanında eşitlik ve özgürlük istiyoruz! Erkekler kadar fikir özgürlüğüne sahip olup kimi sevip sevmediğimize, nerede okuyup okumayacağımıza kendimiz karar vermek istiyoruz.

Bedenimizin başkalarına değil sadece bize ait olduğunu artık öğrenmenizi istiyoruz.

Sırf adamın biri cinsel dürtü duyacak diye korkup giyeceğimiz şeyi ona göre seçmek istemiyoruz. Sokakta tek başımıza yürürken endişelenmekten bıkmıyor ve 'O da etek giymeseymiş', 'O saatte dışarıda ne işi varmış?' gibi lafları DUYMAK DAHİ İSTEMİYORUZ. Özetle her iki cinsiyetin de her alanda eşit

olduğunu hepimizin kabul edip benimsemesini istiyoruz. Aaaah, biz kadınlar ne çok şey istiyoruz!

Sırf bunları hatırlatmak ve tüm dünyaya kabul ettirmek için belirlenmiş bu günü de kapitalizmin bir oyunu haline çevirenlerden de şahsım adına utanıyor ve bana katılacak pek çok insan olduğunu da biliyorum.

Son olarak kadınlara söyleyeceklerim; hiçbir zaman başarılı olmak, bir fark yaratmak için başkalarının zaman başarılı olmak, bir fark yaratmak için başkalarının adım atmasını beklememeleridir. İçimizdeki ateşi çıkaracak olan da, ilk kıvılcımı yaratacak olan da bizleriz. Çünkü her başarılı kadının ya da erkeğin arkasında yalnızca kendisi vardır. Sen güçlü ol ve seni amacından saptırabilecekleri dinleme. Çünkü en güzel manzara dağın en tepesindedir; ama, onu vazgeçirmeye çalışanları dinleyip sabretmeyen bunu asla göremez.

NE KOLAY İŞ AMA!

AHMET EREN AÇIKGÖZ 9/B

Türkiye’de kadın olmak mı? Bundan kolay bir şey olamaz...

Türkiye’de bir kadın olmak kolaydır; fakat, YAŞAYAN bir kadın olmak hiç de kolay değildir. Bizim kapitalizm içerisinde eline terlik geçirip bacakları yokmuş gibi yapan dilenci ülkemiz, her zaman bir cennet içerisinde cehennem oluşturmuştur. Bu cehennemin ilk katmanı insanların televizyonlarda izlediğinden farksızdır; *Deep Web* gibi içine girdikçe kendi kendini yok etmesi gereken bir yokluk vardır. Yokluktan kastım güzel kafataslarımızın içerisinde olan yokluk...

Her zaman böyle kötü konulardan bahsedilirken insanın aklına gelen karakter bir erkek olmaktadır; kadın cinayetleri, tecavüz vakaları, sözle taciz gibi toplumsal olaylar bizde bu düşünceyi oluşturduğu için belki de... Kuşaktan kuşağa, toplumdan topluma, insandan insana değişebileceğini de göz önüne almak zorundayız. Bu değişkenlikte belirleyici olan şey insanların kendilerini ifade etmelerine yarayan uygun ortamdır. Bu uygun ortam sağlanamazsa bazı insanları akıl değil de ego, zarar verme dürtüsü ya da cinsel dürtüler yönetir. Kendine güveni olmayan, kendini nasıl ifade edeceğini bilmeyen insanlar bu dürtülerin egemenliğinde ilişki kurdukları için hakarete, saldırıya, şiddete, tacize, tecavüze, cinayete başvururlar.

Ataerkil ve kendi pisliğinde boğulmaya mahkûm olan, kafalarında olan ceviz yerine vücudunun farklı kısımdaki cevizleri kullanmak bu erkekler için bağımlılık haline gelmiş ve bu insanlar tarafından hava atma aracı olarak kullanılmaktadır. Fiziksel, psikolojik, ekonomik, cinsel ya da sözel olarak şiddetin arkasına sığınılan her eylemin arka planında kıskançlık, kontrol etme isteği, toplumsal cinsiyet rollerini aşırı önemseme gibi sorunlar yer almaktadır. Bu sorunlar da erkek egemen yaşam tarzına müsait olarak erkeklerin toplumda, gruplarda, işte, evde, her yerde söz sahibi olan taraf olmalarına sebep olmaktadır.

Kadınlar, kendilerine biçilen bu olumsuz rollere karşı gelerek sahip oldukları gücün farkına vardıklarında bu sistem de çökecektir. Aynı şekilde erkeklerin de buna bir dur demesi gerekmektedir. Mustafa Kemal Atatürk’ün de söylediği gibi "İnsan topluluğu kadın ve erkek denilen iki cins insandan mürekkeptir. Kabil midir ki, bu kütlenin bir parçasını ilerletelim, ötekini ihmal edelim de kütlenin bütünlüğü ilerleyebilsin? Mümkün müdür ki, bir cismin yarısı toprağa zincirlerle bağlı kaldıkça öteki kısmı göklere yükselebilsin?"

Kız çocuklarının okula gönderilmediği, eğitimden mahrum bırakıldığı toplumumuzda kadının tek görevinin kocasına "hizmet etmek", "çocuk doğurmak" olduğu söylenerek büyütülen kadınlarımız olmadan yükselebilmek mümkün değildir. Bizim İtalyan erkeklerini kiskandıran, kıllı, göbekli ve bıyıklı erkeklerimiz toplumda kendilerini söz sahibi olan taraf gördükleri için onların da babaları sayesinde öğrendiği "no eğitim, yes tarla" mantığı kadınlarımızın eğitimden ve kültürden uzak kalmasına yol açmaktadır ve bu da kendini koruma ve haklarını arama yetisinin oluşmasını imkânsız kılıp her gün gazetelerin üçüncü sayfalarını dolduran haberleri ömür boyu okumamızı kaçınılmaz kılacaktır.

21 Mart Dünya Şiir Günü için 2020 Şiir Günü Bildirisi

"Dünyayı aşklaştırmanın özel bir edimidir şiir. Referansları özgürlük, adalet ve vicdandır. Özgürlüğe evrensel, adalete toplumsal ve sınıfsal, vicdana bireysel olarak yaklaşır ve özümser; onları insanî ve estetik boyutlarda yeniden üretir. Şiir her türlü inanç sisteminin ve ideolojilerin sınırlandırdığı dar algı aralıklarının karşısına, dinamik ve sınırlanmamış bir kadrajla çıkar. Bu kadrajdan uzanarak kucakladığı ufuklarda şair de, şiir alımlayıcısı da özgürleşir ve zenginleşir. Bu bağlamda, dili de tıkHzlaşmış hâlden kurtarıp sözcüklerin özgürleşmesini sağlayan şiirdir.

Şiir, içinde yaşamak zorunda bırakıldığımız bu karanlık dünyanın yerine ışıltılı, kardeşçe ve yaşama sevincinin rüzgârıyla dolu bir dünyayı geçirir; bunun olabilirliğini gösterir ve hep birlikte'liğe çağrı çıkarır. İnsanların köşeye sıkıştırılmışlıklarına karşı, onların birlikte gösterebilecekleri tükenmez gücü; tek düşürülmüş bireyin horlanmasına ve aşağılanmasına karşı, insan tekilinin el değmemiş zenginliklerini ve yaratıcı coşkularını sezinletir.

Şiirin zihnimizde şimşekler çaktıracılabilen gücü, hayat ile geçişmiş bir duygu- düşünce- imgelem diyalektiğinin yapılandığı yaratıcı bir süreçte oluşmasından kaynaklanır ve ayrıca bu nedenle her şiir, biriciktir. Sistemin dayattığı aynılaşıma ya da aidi-yet kalıpları yerine, 'kendi' olabilmek ve ben'i, biz'e taşıyabilmek için, özgürleştirici imgeleriyle sezgisel aklın hayata çağrılmasının da yoludur şiir.

Düşlerinin ve bilme merakının öznesi olamayan insan, verili hayatın bir nesnesine dönüşür. Şiir ise, kazandırdığı imgesel düşünüş sonucu 'hayır' diyebilme cesaretini hatırlatır kişiye.

Doğayı, toplumu ve insanı anlayan ve gelecek sezgisinin ışığını bilincin ekeneğine sızdıran şiir, olmuş bulunanla ve olmakta olanla bağını kopartmadan, ütopyamızı çiçeklendirir. Biz ki, o ütopyadan bugün, şu an hayatımıza neyi çağırabiliyorsak, onu yaşayabilmeliyiz. Bu durum, şiirin gerçek ile uyumsuzluğunu, onun gerilimli bir alan olduğunu duyumsatmaktadır. Şair, bu gerilimin sancılarını göze alan kişidir; gerçeğin hâl ve gidişine itiraz daima şiirden gelmiştir çünkü. Gerçek, yalanla yer değiştirdiğinde o, kendi hakikat'ini kurar; gerçek diye belletilen yalanların perdesini aralayarak, hakikat olanı gösterir. Bu nedenledir ki, iktidar odaklı hangi güç varsa, şairi ve şiiri sakıncalı bulmuştur. Şiir ise itirazlarını yükseltirken, ölüme karşı yaşamı, karanlığa karşı şavkı, savaşa karşı barışı, sömürüye karşı alın terini, kısıtlamalara ve zulme karşı özgürlüğü savunmaya devam eder; bir yandan da her türlü ötekileştirmeye karşı durur.

'Gülün gülle tartılacağı' bir dünya, aşk hâlinde bir dünyadır ve bu, şiirin düşüdür. Şiir, önce kendini aşk'laştırarak yola koyulmakta ve tahayyülün sınırsızlığına doğru kanat vurmaktadır.

Dünya Şiir Günü bütün bunları yeniden hatırlamak ve hatırlatmak olsun..."

İPEK 2020 Şiir Odası Sahibi
Ahmet Telli

“

İYELİK EKİ

Berna KURTULUŞ

Sevemedim oldum olası
Seni iyelik eki
Hepsi senin suçun işte senin
Senin yüzünden dayak yedi
Kocasından Aysenur sokak
Ortasında. Benim yârimdi dedi
Kocası Hasan kahvedeki dostuna
Senin yüzünden öldü Meryem'in oğlu
Benim toprağım dedi kaşları çatık
Bir devlet büyüğü televizyonda
Ve senin yüzünden saçını çekti
Merve İdil'in: "Benim bebeğim,
Benim bebeğim"
Sense kendine aitsin değil mi
İyelik eki... Gülüyorsun gördüm
Yakaladım. Gülüşün avucumdaysa
Sen de artık benim olmuş musundur
İyelik eki?

”

İşte Yeni Dünyamız

*Soluyor bu dünya,
Yapraklarından dökülüyor para pul.
Soluyor insanlar,
Kirlenmiş yüzleri, akan suları, durgun
gözyaşları,
Fırtına almış başını gidiyor.
Rüzgâr yalnız esiyor,
Kimseye dokunmadan o çarpıcı esintisi.
Ne olacak bu solgun dünyanın hali?
Bize yeni fidanlar lazım.*

Duru Mutlu KARAMEŞE

10/c

SENDEN KAÇIYORUM

DORUK ÜSTÜNDAĞ- 9/A

*Atımı uzaklara sürüyorum,
Senden ve sana olan ebedi sevgimden kaçmak için.*

*Dar, karanlık, sık ormanlarda
Sessizliğin içinde senden kaçıyorum.*

*Kendi yalnızlığımda kaybolmaya çalışırken
Sakin beni bulma, sevme, üzme.*

*Ne kadar seni sevsem de,
Issız ormanlarda kaçıyorum senden.*

*Kayıp ve üzülmüş ruhların ıssızlığında yürüyorum
Ve kayboluyorum.*

*Senden, benden
Ve en önemlisi sevdamızdan.*

Yeşilim

YILDIRIM EFE ERSİN

*Seni gördüğüm anda vuruldum yüreğimden ani,
Nur düşmüş yüzüne, nehir kaçmış gözüne sanki.
Söyle yeşillim, nedir seni sevmenin bedeli?
Rastlamadım senden güzeline bundan evveli.*

*Kışta bırakmıştım ben seni, bak ilkbahar geldi.
Yüreğimde seni taşımaktan yorgunluk geldi.
Seni tüm cihana anlatmaktan dilde tüy bitti.
Ne kadar yalvarsam da anladım, artık ayrılık geldi*

*İsterdim olmanı sol yanımda daimi,
Gönderirdim yanımdan kardeşi, naibi.
Öderdim cihana sığmasa da bedeli.
Sevseydin bu Mu'dem'i ezelden ebedi.*

Mu'dem

EKİM İLE KASIM

*Sonbaharımın çiçeği ile beraber soldu mevsimler,
göç eden güvercinlerin terk ettiği ormandım,
acımasız oldu bütün aylar ve günler,
seni yaşatırken beni öldürdü ekim ile kasım.*

*Nemrut kaldı sonbaharın rüzgârları,
dökülen yaprakların bırakıp gittikleri daldım,
kendi deryalarımda beni boğan senin saçlarının dalgalarıydı,
seni yaşatırken beni öldürdü ekim ile kasım.*

*Mevsimler solup gitse bile kalbimin izbe sokaklarında revanlarsın,
hep benim sana âşık olmamla biter bütün masallarım,
sen benim hiçbir zaman ilkini yaşayamadığım sonbaharımsın,
seni yaşatırken beni öldürdü ekim ile kasım.*

A.S.

ŞİİR |

AN
KA

YÜZÜMÜZ

*Olacağız;
Belki de Olduk*

Şiirler-3

Güneşle aydınlanıyordu senden önce yüzüm
O gözler gördü gelecekte aydınlatacak yüzü
Dile kolay 600 kilometre var şimdi yüzler arasında
Artık doğmuyor güneş bile
O yüzü görmedikçe
Ama üzülme yüzdense kalp hep birlikte

Boketto*

*Bir hayli kırgınım
Sevdam kadar kızgınım*

*Sensin katili uykularımın
Çık gel ardından karanlıkların*

*Tarifsiz acının hissi solumda
Sensizliğin belirtisi karşımda*

*Uçuyorum gökyüzünde bir Anka misali
Keyfe keder geçiyorum üstünden*

*Benimle olmasan ne fark eder
Sensizliğim elbet biter*

*Elkin Yalçın
11-e*

*Hiçbir şey düşünmeden ve hiçbir
şey yapmadan uzaklara bakma

ŞİİR

AFORİZMALAR

İPEK ATAY- 10/A

"Gün gelir yıllardır
sakladığın
duygularını bile
özgürlüğüne
kavuşturursun;
ertesi gün geri döner
senin kalbine
kelepçe olur."

"Kim bilir
Belki de aşk çok
isteyip
yapmaya
cesaret
bulamamakta
gizlidir.
Ya da
Her türlü gelen
zarara karşı
boyun eğmektir."

Bazen bir çocuğun
gülümsemesinde dahi
saklanabilen mutluluk
Nasıl oluyordu da etrafımdaki
tüm çocukların gülümsemelerini
soldurabiliyordu
Belki değerini anlamamı
bekliyordu
Ama bana ayaküstü bile
uğramayan birinin ne anlama
geldiğini nereden
bilebilirdim ki?

Bu sayıda bir anime değil, anime serileri tanıtacağım. Tanıtacağım seriler "Fate" serileri. Fate, Türkiye'de çok rağbet görmeyen anime serileridir. Çoğu animelerin aksine manga uyarlaması değildir. Görsel roman* uyarlamasıdır. Görsel romanı 2004 yılında, "Fate/ Stay Night" adıyla Type-Moon firması tarafından yapılmıştır. Üç ayrı sonu vardır. İki sene içinde Japonya'da inanılmaz rağbet görmüştür. Sonuç olarak Type-Moon, Studio Deen ile anlaşış bir efsanenin başlamasını sağlamıştır.

İlk seri olan "Fate/Stay Night" görsel romanın ilk sonuna odaklanmıştır. Görsel romanı oynayanların biraz hayal kırıklığına uğradığı bir seridir. Bu nedenle Type-Moon, Studio Deen ile birlikte ikinci sona odaklanan "Fate/Stay Night Unlimited Blade Works" isimli bir anime filmi çıkarmıştır. Fakat; bu filmde, en az yirmi saat sürmesi gereken konu 1 saat 45 dakikaya sığdırılmaya çalışıldığı için berbat olmuştur. İnsanların beklentilerini aşırı düşüren Type-Moon yılmamış ve Studio Deen ile çalışmayı bırakıp daha önceden de çalıştığı Ufotable firmasıyla birlikte filmdekileri "Fate/Stay Night [Unlimited Blade Works]" isimli bir seride daha uzun şekilde anlatmaya çalışmıştır. Bu seri izleyenleri kendine hayran bırakmıştır ve Type-Moon'a inanılmaz paralar kazandırmıştır. Şaka bir yana, bu seri benim en sevdiğim Fate serisidir.

Anime: Fate serileri
Tür: Fantastik, Büyü,
Aksiyon, Doğaüstü güçler
IMDB puanı: Tüm serilerin ortalaması 7,5/10

Konusu kısaca şöyle:
Ana karakterimiz Emiya Shirou; babasını 5 yıl önce kaybeden ve dileği, adaletin koruyucusu olmak olan bir lise öğrencisidir. Bir gün okuldan çıkarken ilginç kıyafetlere sahip, ellerinde mızraklar ve kılıçlar ile birbirine saldıran iki kişi görür. Mızraklı kişi savaşı bırakıp kendisini takip eder ve mızrağını Shirou'nun kalbine saplar. Ama ertesi gün mucizevi bir şekilde iyileşmiş olarak evinde uyanır. Ne olduğunu kavrayamadan yaşamına devam eder. Ama mızraklı savaşçı işini tamamlamak için tekrar dönecektir. Canı pahasına kendini savunurken köşeye sıkışır. Savaşçı mızrağı ile son darbeyi indirmek üzereyken beklenmedik bir şey olur ve garip ışıklarla birlikte bir savaşçı ortaya çıkar. Şövalyeleri andıran zırhıyla beliren genç kız, Shirou'ya yaklaşır ve sorar.

"Efendim sen misin?"

Fate serileri kesinlikle izlenmeye değer serilerdir. Söylenecek pek fazla şey kalmadı. Puanım 8,5.

Serileri sıralamak gerekirse:

- 1) Fate/Stay Night (Anime)
- 2) Fate/Stay Night: Unlimited Blade Works (Film)
- 3) Fate/Stay Night: Unlimited Blade Works (Anime)
- 4) Fate/Zero (Anime)
- 5) Fate/Apocrypha (Anime)
- 6) Fate/Stay Night Heaven's Feel: I. Presage Flower (Film)
- 7) Fate/Stay Night Heaven's Feel: II. Lost Butterfly (Film)
- 8) Fate/Stay Night Heaven's Feel: III. Spring Song (Film)

Sudoku

8								
					2			3
		9			5		4	
	6	8		3				7
1			7		8			2
5				1		8	6	
	2		9			6		
4			1					
								4

Sudoku'nun çözümünü ilk gönderen kişiye kitap hediye ediyoruz. Bunun için yapmanız gereken çözdüğünüz sudoku'nun fotoğrafını tedebiyat@tedizmir.k12.tr adresine göndermeniz. İlk gönderen siz olmak için acele edin! (Çözümü olmadan gönderilen elektronik mektuplar dikkate alınmayacaktır.)

Geçen sayının sudoku çözümü

4	9	6	7	1	2	5	8	3
3	8	7	6	9	5	4	1	2
5	2	1	4	8	3	7	9	6
9	7	3	8	5	1	6	2	4
6	5	2	3	4	9	8	7	1
8	1	4	2	7	6	9	3	5
1	3	5	9	6	7	2	4	8
7	6	8	1	2	4	3	5	9
2	4	9	5	3	8	1	6	7

GEÇEN AYIN KAZANANI:

KUTAY ÖZKAN